

संत मार्क ह्याचे शुभवर्तमान

१ येशू ख्रिस्ताच्या सुवातेचा प्रारंभः

^{२-३}पहा, मी माझ्या निरोप्याला

तुझ्या तोंडापुढे पाठवीन

आणि तो तुझा मार्ग तयार करील.'

'रानात ओरडणाऱ्याचा आवाजः

प्रभूचा मार्ग तयार करा,

त्याच्या वाटा नीट करा',

हे यशया संदेष्ट्याने लिहिल्याप्रमाणे, ^४रानात बासिस्मा करणारा योहान हा पापांच्या क्षमेसाठी पश्चात्तापाच्या बासिस्म्याची घोषणा करीत आला. ^५तेव्हा सर्व यहुदिया प्रांत व यरुशल्लेमचे रहिवासी त्याच्याकडे आले; आणि त्यांनी आपली पापे कबूल करून त्याच्याकडून यादेन नदीत बासिस्मा घेतला.

^६आणि योहान उंटाच्या केसांचा झगा वापरी व त्याच्या कमरेभोवती कातड्याचा कमरबंद असे; आणि तो टोळ व रानमध ख्रात असे. ^७तो घोषणा करून म्हणे,

"माझ्यापेक्षा एक समर्थ माझ्या मागून येत आहे; मी वाकून त्याच्या वहाणा काढायला लायक नाही. ^८मी तुमचा बासिस्मा पाण्यानं केला, पण तो तुमचा बासिस्मा पवित्र आत्म्यानं करील."

^९आणि त्या दिवसांत असे झाले की, येशू गालिलात नासरेथहून आला आणि त्याने योहानाकडून यादेनत बासिस्मा घेतला. ^{१०}आणि, लगेच, तो पाण्यातून वर आला तेव्हा त्याने बघितले की, आकाश विदारले असून आत्मा त्याच्यावर कबुतरासारखा उतरत होता. ^{११}आणि आकाशातून वाणी झाली,

'तू माझा प्रिय पुत्र आहेस,

तुझ्याविषयी मी संतुष्ट आहे.'

^{१२}आणि, लगेच, आत्मा त्याला रानात घालवतो.

^{१३}तो चाळीस दिवस रानात होता आणि सैतानाकडून त्याची परीक्षा झाली. तो रानातील पशूंत होता, आणि देवदूत त्याची सेवा करीत होते.

^{१४}आता, योहान अटकेत ठेवला गेल्यावर, येशू गालिलात आला व देवाच्या सुवातेची घोषणा करून, ^{१५}म्हणू लागला,

"काळ पूर्ण झाला आहे, आणि देवाचं राज्य जवळ आलं आहे. पश्चात्ताप करा आणि सुवातेवर विश्वास ठेवा."

^{१६}तो गालील समुद्राच्या कडेने जात असता त्याने शिमोन व शिमोनाचा भाऊ अंद्रिया ह्यांना समुद्रात जाळे टाकताना बघितले; कारण ते कोळी होते. ^{१७}तेव्हा येशू त्यांना म्हणाला,

"तुम्ही माझ्यामागं या; आणि मी तुम्हाला माणसं धरणारे कोळी व्हायला तयार करीन."

^{१८}तेव्हा, लगेच, त्यांनी आपली जाळी ठेवली आणि ते त्याच्यामागे गेले. ^{१९}तो तेथून थोडा पुढे गेल्यावर त्याने जब्दीचा पुत्र याकोब व त्याचा भाऊ योहान ह्यांना बघितले; ते पण मचव्यात जाळी नीट करीत होते. ^{२०}आणि, लगेच, त्याने त्यांना बोलावले, तेव्हा त्यांनी आपला बाप जब्दी ह्याला नोकरांबरोबर मचव्यात सोडले आणि ते त्याच्यामागे गेले.

^{२१}आणि ते कपर्णहूमला जातात. तेव्हा, लगेच, शब्बाथ दिवशी तो सभास्थानात जाऊन त्यांना शिकवू लागला. ^{२२}आणि ते त्याच्या शिक्षणाने थक्क झाले; कारण तो स्वतःला अधिकार असल्याप्रमाणे त्यांना शिकवीत होता, शास्त्रांप्रमाणे नाही.

^{२३}आणि त्याच वेळी, त्यांच्या सभास्थानात एक अशुद्ध आत्मा लागलेला मनुष्य होता, आणि तो ओरडून ^{२४}म्हणाला,

"अरे नासरेथकर येशू, तुला आमच्याशी काय करायचं आहे? तू आम्हाला नष्ट करायला आलास काय? तू कोण आहेस हे मी जाणतो. देवाचा पवित्र तू आहेस."

^{२५}पण येशूने त्याला दटावून म्हटले,

"तोंड बंद कर आणि ह्याच्यामधून बाहेर नीघ."

^{२६}तेव्हा अशुद्ध आत्म्याने त्याला पिळवटले आणि तो मोठ्या आवाजात ओरडून त्याच्यामधून बाहेर निघाला.

^{२०}आणि सगळे जण इतके थक्क झाले की, ते एकमेकांना विचारू लागले व म्हणू लागले,

"हे काय आहे? हे नव शिष्य काय आहे? हा तर अशुद्ध आत्म्यांना पण अधिकारानं आज्ञा करतो आणि ते त्याचं ऐकतात."

^{२१}आणि गालिलाच्या आसपासच्या सर्व प्रांतात लगेच त्याची कीर्ती पसरली.

^{२२}आणि, लगेच, ते सभास्थानातून बाहेर आल्यावर याकोब व योहान ह्यांना बरोबर घेऊन शिमोन व अंद्रिया ह्यांच्या घरी आले. ^{२३}तेव्हा शिमोनाची सासू ताप येऊन पडली होती; आणि, लगेच, ते त्याला तिच्याविषयी सांगतात. ^{२४}तेव्हा तो तिच्याकडे आला व त्याने तिला हाताला धरून उठवले; आणि, लगेच, तिच्यातून ताप निघाला व तिने त्यांची सेवा केली.

^{२५}मग संध्याकाळ झाली तेव्हा, सूर्य मावळल्यावर, त्यांनी जे सर्व आजारी होते व ज्यांना भुते लागली होती त्यांना त्याच्याकडे आणले. ^{२६}आणि सर्व नगर दारापुढे एकत्र जमले. ^{२७}तेव्हा त्याने नाना रोगांनी आजारी असलेल्या पुष्कळ जणांना बरे केले आणि पुष्कळ भुते काढली. आणि त्याने भुतांना बोलू दिले नाही, कारण त्यांनी त्याला ओळखले होते.

^{२८}मग सकाळी, अजून अंधार असताना, तो उठला व निघाला व रानातल्या एका जागी गेला; आणि त्याने तेथे प्रार्थना केली. ^{२९}तेव्हा शिमोन व जे त्याच्याबरोबर होते ते त्याचा माग काढीत गेले. ^{३०}आणि तो त्यांना सापडला तेव्हा ते त्याला म्हणतात,

"सगळे आपल्याला शोधीत आहेत."

^{३१}आणि तो त्यांना म्हणतो,

"जवळच्या गावात दुसरीकडे चला, म्हणजे तिकडेही घोषणा करता येईल; कारण मी ह्यासाठीच आलो आहे."

^{३२}आणि तो त्यांच्या सभास्थानांत घोषणा करीत व भुते काढीत सर्व गालिलात फिरला.

^{३३}आणि त्याच्याकडे एक कुष्ठरोगी येतो; तो त्याला म्हणतो,

"जर आपली इच्छा असेल तर आपण मला शुद्ध करू शकाल."

^{३४}तेव्हा त्याला कळवळा येऊन त्याने आपला हात पुढे करून त्याला धरले; आणि तो त्याला म्हणतो,

"माझी इच्छा आहे, शुद्ध हो."

^{३५}आणि, लगेच, त्याच्यावरून कुष्ठ निघाले आणि तो शुद्ध केला गेला. ^{३६}मग त्याने त्याला निश्चून सूचना देऊन लगेच पाठवून दिले. ^{३७}आणि तो त्याला म्हणतो,

"पहा, कोणाला काही सांगू नकोस; पण जा, तू स्वतःला याजकाला दाखव, आणि त्यांना साक्ष म्हणून तुझ्या शुद्धिकरणासाठी मोशेन नेमलेली अर्पणं ने."

^{३८}पण तो तेथून गेला आणि ही गोष्ट फार गाजवू लागला आणि पसरवू लागला; त्यामुळे येशू पुढे कोणत्याही नगरात उघडपणे जाऊ शकला नाही, पण बाहेर रानातल्या ठिकाणी असे, आणि सगळीकडून ते त्याच्याकडे येत.

२ आणि पुन्हा काही दिवसांनी तो कपर्णहूमला आला. तेव्हा तो घरात होता हे ऐकण्यात आल्यामुळे ^१पुष्कळ जण जमले. त्यामुळे त्यांना दारापुढे जागा होईना. आणि तो त्यांना वचनाची घोषणा करीत होता. ^२तेव्हा चौघांनी उचलून आणलेल्या एका पक्षघाती मनुष्याला घेऊन ते त्याच्याकडे येतात. ^३आणि जेव्हा गर्दीमुळे ते त्याच्याजवळ जाऊ शकले नाहीत, तेव्हा त्यांनी तो होता तिथले धाबे उस्तरले, आणि ते फोडल्यावर, तो पक्षघाती मनुष्य ज्या बाजल्यावर पडून होता ते त्यांनी खाली सोडले.

^४आणि येशूने त्यांचा विश्वास बघून त्या पक्षघात झालेल्या मनुष्याला म्हटले,

"मुला, तुझ्या पापांची क्षमा केली आहे."

^५पण शास्त्रांतले कित्येक तेथे बसले होते, आणि मनात विचार करीत होते की,

^६"हा असं का बोलतो? हा दुर्भाषण करतो! कोण एका देवाशिवाय पापांची क्षमा करू शकतो?"

^७आणि ते अशा प्रकारे स्वतःशी विचार करीत आहेत हे, लगेच, येशूने आत्म्याने जाणले, तेव्हा तो त्यांना म्हणाला,

"तुम्ही का आपल्या मनात असल्या गोष्टीचा विचार करता? 'ह्या पक्षघाती मनुष्याला 'तुझ्या पापांची क्षमा केली आहे' असं म्हणणं, किंवा 'ऊठ, तुझं बाजलं उचल आणि चाल', असं म्हणणं अधिक सोपं आहे? ^८पण मनुष्याच्या पुत्राला पृथ्वीवर पापांची क्षमा करायचा अधिकार आहे हे तुम्हाला समजावं म्हणून,"

(तो त्या पक्षघाती मनुष्याला म्हणतो,)

^{११}"मी तुला सांगतो, ऊठ, तुझं बाजलं उचल आणि तुझ्या घरी जा."

^{१२}आणि, तो उठला, त्याने लगेच आपले बाजले उचलले, आणि तो त्या सर्वासमोर बाहेर निघाला. त्यामुळे ते सगळे आश्चर्यचकित झाले व देवाचे गौरव करून म्हणाले,
"आम्ही असं कधीच बघितलं नव्हतं."

^{१३}आणि, पुन्हा तो समुद्राच्या किनाऱ्याकडे निघाला, तेव्हा सर्व लोक त्याच्याकडे आले, आणि तो त्यांना शिकवू लागला. ^{१४}आणि तो पुढे जात असता त्याने अल्फीचा लेवी ह्याला तो जकात नाक्यावर बसला असताना बघितले; आणि तो त्याला म्हणतो,

"माझ्यामागं ये."

आणि तो उठला व त्याच्यामागे गेला.

^{१५}आणि असे झाले की, तो त्याच्या घरी भोजनास बसला होता; आणि पुष्कळ जकातदार व पापीही येशूबरोबर व त्याच्या शिष्यांबरोबर भोजनास बसले; कारण ते पुष्कळ होते व त्याच्यामागे आले होते.

^{१६}तो पाप्यांच्या व जकातदारांच्या पंगतीला जेवत होता, हे जेव्हा परोश्यांतील शास्त्र्यांनी बघितले तेव्हा ते त्याच्या शिष्यांना म्हणाले,

"हा जकातदारांच्या आणि पाप्यांच्या पंगतीला जेवतो."

^{१७}आणि येशूने हे ऐकले, तेव्हा तो त्यांना म्हणतो,

"निरोग्यांना वैद्याची गरज नाही, पण रोग्यांना आहे. मी नीतिमानांना बोलवायला आलो नाही पण पाप्यांना बोलवायला आलो."

^{१८}आता योहानाचे शिष्य, आणि परोशी हे उपास करीत असत; आणि ते त्याच्याकडे येऊन त्याला म्हणतात,

"योहानाचे शिष्य आणि परोश्यांचे शिष्य का उपास करतात? आणि आपले शिष्य का करीत नाहीत?"

^{१९}आणि येशू त्यांना म्हणाला,

"वन्हाड्यांबरोबर वर असताना ते उपास करू शकतील काय? त्यांच्याबरोबर वर असताना ते उपास करू शकणार नाहीत ^{२०}पण वर त्यांच्यामधून काढला

जाईल तेव्हा ते दिवस येतील, आणि मग त्या दिवशी ते उपास करतील.

^{२१}"कोणी कोऱ्या कापडाचं ठिगळ जुन्या कपड्यावर लावीत नाहीत; नाहीतर, भरीचा तुकडा त्यातून उसकटतो, नवा जुन्यातून, आणि फाटकं अधिक वाईट होतं.

^{२२}"आणि कोणी नवा द्राक्षारस जुन्या बुधल्यांत भरीत नाहीत; नाहीतर, तो द्राक्षारस ते बुधले फोडील. मग द्राक्षारस आणि बुधले नष्ट होतात. पण नवा द्राक्षारस नव्या बुधल्यात भरतात."

^{२३}आणि असे झाले की, तो शब्बाथ दिवशी शेतांवरून जात होता, आणि त्याचे शिष्य वाट काढीत असता कणसे तोडून घेऊ लागले. ^{२४}तेव्हा परोशी त्याला म्हणाले,

"बघा, शब्बाथ दिवशी जे करणं योग्य नाही ते हे का करीत आहेत?"

^{२५}आणि तो त्यांना म्हणाला,

"जेव्हा दाविदाला गरज होती, त्याला आणि त्याच्याबरोबर जे होते त्यांना भूक लागली होती तेव्हा त्यांना काय केलं हे तुम्ही कधीच वाचलं नाही काय?"

^{२६}अब्याथर श्रेष्ठ याजक असताना तो देवाच्या मंडपात कसा गेला आणि ज्या समर्पित भाकरी याजकांशिवाय कोणी खाणं योग्य नाही, त्या त्यांना कशा खाल्ल्या आणि जे त्याच्याबरोबर होते त्यांनादेखील कशा दिल्या?"

^{२७}आणि तो त्यांना म्हणाला,

"शब्बाथ मनुष्यासाठी झाला, मनुष्य शब्बाथासाठी नाही."

३ आणि पुन्हा तो सभास्थानात गेला; तेथे एक मनुष्य होता आणि त्याचा एक हात वाळलेला होता.

^१आणि तो ह्याला शब्बाथ दिवशी बरे करतो काय, म्हणजे आपल्याला त्याच्यावर आरोप करता येईल, म्हणून ते त्याच्या पाळतीवर राहिले.

^२आणि तो त्या हात वाळलेल्या मनुष्याला म्हणतो,
"मध्यभागी उभा रहा."

^३आणि तो त्यांना म्हणतो,

"शब्बाथ दिवशी चांगलं करणं योग्य आहे की, वाईट करणं? जीव वाचवणं किंवा मारणं?"

पण ते गप्प राहिले. ^१तेव्हा तो त्यांच्या मनाच्या कठिणपणामुळे खिन्न झाला, त्याने रागाने त्यांच्याकडे सभोवार पाहिले व तो त्या मनुष्याला म्हणतो,

"तुझा हात पुढं कर."

त्याने तो पुढे केला आणि त्याचा हात नीट झाला. ^२तेव्हा परोशी बाहेर गेले आणि, लगेच, हेरोद्यांबरोबर आपण त्याला कसे नष्ट करावे म्हणून त्याच्याविरुद्ध मसलत घेतली.

^३आणि येशू आपल्या शिष्यांना घेऊन समुद्राकडे गेला. तेव्हा गालिलातून एक मोठा समुदाय त्याच्या मागोमाग गेला; आणि यहूदियातून, ^४यरुशलेमातून, इदोमातून आणि यार्देनेच्या पलीकडून, आणि सोर व सिदोन ह्यांच्या सभोवतालून एक मोठा समुदाय, त्याने केलेल्या सर्व गोष्टींविषयी त्यांनी ऐकल्यामुळे, त्याच्याकडे आला. ^५तेव्हा त्यांनी आपल्याला चेंगरू नये, म्हणून त्याने गर्दीमुळे, आपल्या शिष्यांना आपल्यासाठी एक लहान मचवा ठाम राहू द्यावा असे सांगितले. ^६कारण त्याने पुष्कळांना बरे केले होते; त्यामुळे जितक्यांना पीडा होत्या ते आपण त्याला शिवावे म्हणून त्याच्यावर दाटी करीत होते. ^७आणि अशुद्ध आत्मे त्याला पाहून त्याच्या पुढे पालथे पडत आणि ओरडून म्हणत,

"तू देवाचा पुत्र आहेस."

^८आणि त्यांनी आपल्याला प्रगट करू नये म्हणून तो त्यांना पुष्कळ निखून सांगे.

^९आणि तो डोंगरावर जातो; आणि त्याला जे पाहिजे होते त्यांना तो आपल्याकडे बोलावतो, आणि ते त्याच्याकडे आले. ^{१०}आणि त्याने बारा जणांना नेमले. त्याचा हेतू हा होता की, त्यांनी आपल्याबरोबर असावे, आणि आपण त्यांना घोषणा करायला बाहेर पाठवावे. ^{११}आणि त्यांना भुते काढायचा अधिकार असावा. ^{१२}आणि, त्याने हे बारा जण नेमले: शिमोन, ह्याला त्याने पेत्र हे दुसरे नाव दिले; ^{१३}आणि जब्दीचा पुत्र याकोब व याकोबाचा भाऊ योहान, ह्यांना त्याने बोआनेर्गॅस (म्हणजे गर्जेनेचे पुत्र) हे दुसरे नाव दिले; ^{१४}आणि अंद्रिया, फिलिप, बर्थलमय, मत्तय व थोमा, आणि अल्फीचा याकोब, तद्दय आणि शिमोन कनानी आणि ^{१५}ज्याने त्याला धरून दिले तो यहूदा इस्कार्योत.

^{१६}मग तो घरी येतो. तेव्हा पुन्हा लोक जमतात; त्यामुळे त्यांना भाकरही खाता येईना. ^{१७}आणि हे त्याच्या नातलगांनी ऐकले, तेव्हा ते त्याला धरायला गेले; कारण ते म्हणाले,

"तो वेडा झाला आहे."

^{१८}आणि यरुशलेमहून खाली आलेले शास्त्री म्हणाले,

"ह्याच्यात बालजबूल आहे. हा भुतांच्या अधिपतीच्या साह्यानं भुतं काढतो."

^{१९}तेव्हा त्याने त्यांना आपल्याकडे बोलावले व तो त्यांच्याशी दाखल्यात बोलू लागला.

"सैतान सैतानाला कसा काढू शकेल?"

^{२०}"एखादं राज्य स्वतःविरुद्ध फुटलं तर ते टिकू शकणार नाही.

^{२१}"एखादं घर स्वतःविरुद्ध फुटलं तर ते टिकू शकणार नाही.

^{२२}"आणि सैतान स्वतःविरुद्ध उठला आणि फुटला तर तो टिकू शकणार नाही. त्याचा शेवट होईल.

^{२३}"पण कोणी बलवान मनुष्याला आधी बांधल्याशिवाय त्या बलवान मनुष्याच्या घरात जाऊन त्याची सामग्री लुटू शकणार नाही; आणि नंतर त्याचं घर लुटील.

^{२४}"मी तुम्हाला सत्य सांगतो, मानवपुत्रांना सर्व पापांची, आणि ते ज्यायोगे दुर्भाषण करतील त्या दुर्भाषणांची क्षमा केली जाईल, ^{२५}पण, जो पवित्र आत्म्याविरुद्ध दुर्भाषण करील त्याला सर्वकाळ क्षमा नाही, पण तो सर्वकाळच्या पापाचा दोषी आहे."

^{२६}कारण ते म्हणाले होते, त्याच्यात अशुद्ध आत्मा आहे.

^{२७}तेव्हा तेथे त्याची आई व त्याचे भाऊ येतात आणि बाहेर उभे राहून त्यांनी त्याला बोलवायला निरोप पाठवला. ^{२८}त्याच्या सभोवती लोक बसले होते आणि ते त्याला म्हणाले,

"बघा, आपली आई आणि आपले भाऊ बाहेर आपल्याविषयी विचारीत आहेत."

^{२९}आणि तो त्यांना उत्तर देऊन म्हणतो,

"माझी आई कोण, आणि माझे भाऊ कोण?"

^{३०}आणि त्याच्या सभोवताली जे बसले होते त्यांच्याकडे त्याने सभोवार पाहून म्हटले,

"बघा, माझी आई, आणि माझे भाऊ! ^{३५}कारण जो कोणी देवाच्या इच्छेप्रमाणं करील तोच माझा भाऊ, माझी बहीण आणि माझी आई."

^४मग तो समुद्राजवळ शिकवू लागला, तेव्हा एक फार मोठा समुदाय त्याच्याजवळ जमला; म्हणून तो समुद्रावर एका मचव्यात जाऊन बसला, आणि सगळा समुदाय समुद्राजवळ जमिनीवर होता. ^२आणि त्याने त्यांना दाखल्यांद्वारे पुष्कळ गोष्टी शिकवल्या आणि तो आपल्या शिक्षणात त्यांना म्हणाला,

^३"ऐका; बघा, एक पेरणारा पेरायला गेला. ^५आणि असं झालं की, तो पेरीत असता काही बी वाटेच्या कडेला पडलं; तेव्हा पक्षी आले आणि त्यांनी ते खाऊन टाकलं. ^६काही खडकाळ ठिकाणी पडलं; तिथं त्याला फार माती नव्हती. आणि, ते, लगेच, उगवलं कारण त्याला जमिनीची खोली नव्हती. ^७पण सूर्य वर चढला तेव्हा ते करपलं, आणि त्याला मूळ नव्हतं म्हणून ते वाळून गेलं. ^८आणि काही काटेच्यांत पडलं; आणि काटेरे वाढले; आणि त्यांनी त्याची वाढ खुंटवली, आणि त्यानं काही पीक दिलं नाही. ^९दुसरे दाणे चांगल्या जमिनीत पडले, ते उगवले आणि वाढले, आणि त्यांनी पीक दिलं; काहींनी तीसपट दिलं, काहींनी साठपट आणि काहींनी शंभरपट."

^१आणि तो म्हणाला,

"ज्याला ऐकायला कान आहेत तो ऐको."

^{१०}मग तो एकीकडे आल्यावर जे बारांसहित त्याच्याजवळ असत त्यांनी त्याला दाखल्याविषयी विचारले ^{११}आणि तो त्यांना म्हणाला,

"देवाच्या राज्याचं रहस्य तुम्हाला दिलेलं आहे; पण बाहेरच्यांसाठी सर्व गोष्टी दाखल्यांत येतात ^{१२}म्हणजे,

'त्यांनी पाहून पहावे आणि ओळखू नये,
आणि ऐकून ऐकावे आणि विचार करू नये;
नाहीतर, ते कदाचित वळतील,
आणि त्यांच्या पापांची क्षमा केली जाईल.' "

^{१३}आणि तो त्यांना म्हणतो,

"तुम्हाला हा दाखला समजत नाही? आणि मग तुम्हाला सगळे दाखले कसे समजतील?

^{१४}"पेरणारा वचन पेरतो. ^{१५}आणि वचन पेरलं तेथील वाटेच्या कडेचे हे आहेत; त्यांनी ऐकल्यावर, लगेच, सैतान येतो, आणि त्यांच्यात पेरलेलं वचन काढून घेतो.

^{१६}आणि त्याचप्रमाणं खडकाळ ठिकाणी पेरलेले हे आहेत; ते वचन ऐकल्यावर, लगेच, ते आनंदानं स्वीकारतात ^{१७}आणि त्यांच्यात मूळ नसतं, पण ते अल्पकाळ टिकतात. मग वचनामुळं संकट किंवा छळ उद्भवताच त्यांना अडथळा होतो, ^{१८}आणि काटेच्यांत पेरलेले दुसरे हे आहेत; ज्यांनी वचन ऐकलं आहे असे हे आहेत; ^{१९}आणि ह्या युगाच्या काळज्या आणि धनाची भूल, आणि इतर गोष्टींविषयीच्या वासना आत शिरतात आणि वचनाची वाढ खुंटवतात; आणि ते निष्फळ होतं. ^{२०}आणि चांगल्या जमिनीत पेरलेले हे आहेत; ते वचन ऐकतात आणि ते स्वीकारतात; आणि तीसपट आणि साठपट आणि शंभरपट पीक देतात."

^{२१}आणि तो त्यांना म्हणाला,

"दिवा काय मापाखाली किंवा पलंगाखाली ठेवायला आणतात? आणि दिवठणीवर ठेवायला नाही?

^{२२}"कारण काही प्रगट होऊ नये म्हणून लपवलेलं नाही. किंवा प्रकाशात येऊ नये म्हणून गुप्त ठेवलेलं नाही.

^{२३}"कोणाला ऐकायला कान असतील तर तो ऐको."

^{२४}आणि तो त्यांना म्हणाला,

"तुम्ही काय ऐकता तिकडे लक्ष द्या. तुम्ही ज्या मापानं मोजून घाल त्यानंच तुम्हाला मोजून दिलं जाईल आणि त्याहून अधिक दिलं जाईल. ^{२५}कारण ज्याच्याजवळ आहे त्याला दिलं जाईल आणि ज्याच्याजवळ नाही त्याच्याजवळ जे आहे तेपण त्याच्याकडून काढून घेतलं जाईल."

^{२६}आणि तो म्हणाला,

"देवाचं राज्य असं आहे की, जणू कोणी जमिनीत बी टाकावं, ^{२७}रात्री आणि दिवसा त्यानं निजावं आणि उठावं, आणि बी उगवून वाढावं; हे कसं होतं हे त्याला कळत नसतं, ^{२८}कारण जमीन आपल्या आपण पीक देते; आधी अंकुर, मग कणीस, मग कणसात भरलेले दाणे. ^{२९}पण पीक तयार झाल्यानंतर, लगेच, तो विळा घालतो, कारण कापणी आलेली असते."

^{३०}आणि तो म्हणाला,

"आपण देवाच्या राज्याला कशाची उपमा द्यावी? किंवा कोणता दाखला लावावा? ^{३१}ते एका मोहरीच्या बीप्रमाणं आहे. ते जमिनीत पेरलं जातं तेव्हा ते जमिनीतल्या सर्व बियाण्यांहून लहान असतं. ^{३२}पण पेरलं जातं तेव्हा ते वाढतं आणि सर्व भाज्यांहून मोठं होतं;

आणि इतक्या मोठ्या फांद्या पसरवतं की, आकाशातले पक्षी त्याच्या छायेत राहू शकतात."

^{३३}आणि अशा पुष्कळ दाखल्यांद्वारे तो त्यांना ऐकवेल त्याप्रमाणे वचन सांगत असे ^{३४}आणि दाखल्यांशिवाय तो त्यांच्याशी बोलला नाही, आणि तो आपल्या शिष्यांना ते एकटे असताना सर्व समजावून सांगत असे.

^{३५}आणि त्याच दिवशी संध्याकाळ झाल्यावर तो त्यांना म्हणतो,

"आपण दुसऱ्या बाजूकडे जाऊ."

^{३६}तेव्हा त्यांनी लोकांना लावून दिले, आणि तो मचव्यात असल्यामुळे त्यांनी त्याला तसेच नेले; तेव्हा दुसरे लहान मचवे त्यांच्याजवळ होते. ^{३७}आणि मोठे, वावटळीचे वादळ उद्भवले, त्यामुळे मचव्यावर लाटा आदळून तो भरत होता ^{३८}आणि तो बरामावर, उशीवर झोपला होता. तेव्हा ते त्याला उठवतात आणि म्हणतात,

"गुरू, आपण बुडतोत, ह्याची आपल्याला काळजी नाही काय?"

^{३९}आणि तो उठला व त्याने वाऱ्याला दटावले, आणि समुद्राला म्हटले,

"उगा रहा, शांत हो."

आणि वारा थांबला व मोठी स्तब्धता आली ^{४०}आणि तो त्यांना म्हणाला,

"तुम्ही असे भितरे कसे? तुमच्यात विश्वास नाही हे कसं?"

^{४१}तेव्हा ते फार भ्याले व एकमेकांस म्हणाले,

"मग हा कोण आहे की, वारा आणि समुद्रदेखील ह्याचे ऐकतात?"

५ आणि ते समुद्राच्या दुसऱ्या बाजूस गरसेकरांच्या प्रांतात आले. ^१आणि तो मचव्यातून बाहेर आला तेव्हा त्याला, लगेच, थडग्यांमधून बाहेर आलेला एक मनुष्य भेटला. त्याच्यात एक अशुद्ध आत्मा होता. ^२थडग्यांत त्याचे राहण्याचे ठिकाण होते. कोणीही मनुष्य आता त्याला साखळ्यांनी बांधू शकत नव्हता; ^३कारण, त्याला पुष्कळदा पायबेड्यांत व साखळ्यांत जखडले होते, आणि त्याने साखळ्या तोडल्या होत्या व पायबेड्यांचे तुकडे केले होते; आणि कोणी मनुष्य त्याला

कह्यात आणू शकत नव्हता. ^४आणि तो सतत, रात्रंदिवस, डोंगरांत व थडग्यांत राहून ओरडत असे व स्वतःला दगडांनी ठेचीत असे. ^५आणि त्याने येशूला बघितले तेव्हा तो धावत आला आणि त्याच्या पाया पडला. ^६आणि मोठ्या आवाजात ओरडून तो म्हणतो,

"येशू, परात्पर देवाच्या पुत्रा, तुला माझ्याशी काय करायचं आहे? मी तुला देवापुढं शपथ घालतो, तू मला पिडू नकोस."

^७कारण तो त्याला म्हणत होता,

"अरे अशुद्ध आत्म्या, ह्या मनुष्यातून बाहेर नीघ."

^८आणि त्याने त्याला विचारले,

"तुझं नाव काय?"

आणि त्याने उत्तर देऊन म्हटले,

"माझं नाव सैन्य, कारण आम्ही पुष्कळ आहोत."

^९आणि, त्याने त्यांना त्या प्रांतातून बाहेर पाठवू नये अशी त्यांनी त्याला फार विनंती केली. ^{१०}आता एक, डुकरांचा मोठा कळप तेथे डोंगराजवळ चरत होता; ^{११}आणि त्यांनी त्याला विनंती करून म्हटले,

"आम्हाला त्या डुकरांत धाड, म्हणजे आम्ही त्यांच्यात शिरू."

^{१२}आणि त्याने त्यांना परवानगी दिली तेव्हा ते अशुद्ध आत्मे बाहेर आले आणि त्या डुकरांत शिरले. आणि तो कळप एका कड्यावरून जोरात पळत खाली समुद्रात गेला. ती सुमारे दोन हजार होती आणि समुद्रात गुदमरली.

^{१३}तेव्हा जे त्यांची राखण करीत होते ते तेथून पळाले आणि ते त्यांनी नगरात व शिवारात सांगितले; तेव्हा ते येशूकडे येतात, ^{१४}आणि ज्याला भुते लागली होती, म्हणजे ज्याच्यात सैन्य होते, त्याने कपडे घातले आहेत व तो शुद्धीवर आलेला आहे, आणि बसला आहे हे ते पाहतात. आणि ते भ्याले. ^{१५}आणि ज्यांनी ते बघितले होते त्यांनी ज्याला भुते लागली होती त्याला हे कसे झाले हे त्यांना सविस्तर सांगितले, आणि डुकरांविषयीही सांगितले. ^{१६}तेव्हा ते त्याला आपल्या प्रांतातून निघून जायची विनंती करू लागले. ^{१७}आणि तो मचव्यात चढत होता तेव्हा ज्याला भुते लागली होती त्याने आपण त्याच्याबरोबर असावे म्हणून त्याला तशी विनंती केली. ^{१८}त्याने त्याला मुभा दिली नाही; पण तो त्याला म्हणतो,

"तू आपल्या घरी, आपल्या लोकांकडे जा, आणि प्रभूनं तुझ्यासाठी किती मोठ्या गोष्टी करून तुझ्यावर दया केली आहे ते त्यांना सांग."

^{२०}तेव्हा तो गेला आणि येशूने त्याच्यासाठी ज्या मोठ्या गोष्टी केल्या होत्या त्या दकापलीस प्रांतात गाजवू लागला. आणि सर्वांनी आश्चर्य केले.

^{२१}आणि येशू मचव्याने पुन्हा दुसऱ्या बाजूस आला, तेव्हा पुष्कळ लोक त्याच्याजवळ जमले आणि तो समुद्राजवळ होता ^{२२}आणि याईर नावाचा एक सभास्थानाचा अधिकारी येतो आणि त्याला बघून तो त्याच्या पायाशी पालथा पडतो; ^{२३}आणि त्याला फार विनंती करून म्हणतो,

"माझी लहान मुलगी अंत्यावस्थेस पोहचली आहे, ती बरी व्हावी आणि जगावी म्हणून आपण या, आणि तिच्यावर आपले हात ठेवा."

^{२४}तेव्हा तो त्याच्याबरोबर गेला; आणि पुष्कळ लोक त्याच्या मागोमाग गेले व त्याला चेंगरू लागले.

^{२५}आणि तेथे, बारा वर्षे रक्तस्राव लागलेली एक स्त्री होती; ^{२६}तिने पुष्कळ वैद्यांकडून पुष्कळ सोसले होते, आपल्याजवळचे सगळे खर्चले होते, आणि तिला उपयोग न होता उलट अधिक वाईट स्थिती आली होती. ^{२७}तिने येशूविषयीच्या गोष्टी ऐकल्या होत्या आणि ती मागच्या गर्दीत आली व त्याच्या वस्त्राला शिवली. ^{२८}कारण ती म्हणत होती,

"मी केवळ ह्याच्या वस्त्रांना शिवले तरी मी बरी होईन."

^{२९}आणि, लगेच, तिच्या रक्ताचा झरा सुकला, आणि, ती त्या पीडेतून बरी झाली होती, हे तिला शरिरात जाणवले.

^{३०}आणि आपल्यामधून गुण बाहेर गेला हे अंतरी जाणून, येशू त्या गर्दीत मागे फिरला, आणि म्हणाला,

"माझ्या वस्त्रांना कोण शिवलं?"

^{३१}तेव्हा त्याचे शिष्य त्याला म्हणाले,

"लोक आपल्याला चेंगरीत आहेत हे आपण पाहता आणि म्हणता, 'मला कोण शिवलं?' "

^{३२}आणि जिने हे केले होते तिला बघायला त्याने सभोवार पाहिले. ^{३३}पण ती स्त्री आपल्यास काय झाले हे जाणून भीत भीत व कापत कापत येऊन, त्याच्या पुढे पालथी पडली व तिने त्याला सर्व खरे सांगितले. ^{३४}तेव्हा तो तिला म्हणाला,

"मुली, तुझ्या विश्वासानं तुला बरं केलं आहे; शांतीत जा आणि तुझ्या पीडेपासून बरी हो."

^{३५}तो बोलत होता तेवढ्यात, सभास्थानाच्या अधिकाऱ्याकडचे कोणी आले, आणि म्हणाले,

"आपली मुलगी मरण पावली; गुरूंना आणखी त्रास का देता?"

^{३६}पण त्यांनी सांगितलेला निरोप येशूला ऐकू आल्यामुळे तो त्या सभास्थानाच्या अधिकाऱ्याला म्हणतो,

"भिऊ नको, मात्र विश्वास ठेव."

^{३७}मग त्याने पेत्र आणि याकोब व याकोबाचा भाऊ योहान ह्यांच्याशिवाय कोणालाही आपल्या मागोमाग येऊ दिले नाही ^{३८}आणि ते सभास्थानाच्या अधिकाऱ्याच्या घराकडे येतात. तो तेथील गलबला, आणि रडणारे लोक व मोठ्याने आक्रोश करणारे लोक पाहतो ^{३९}आणि तो आत आल्यावर त्यांना म्हणतो,

"तुम्ही का गलबला करता आणि रडता? मुलगी मेली नाही, पण झोपली आहे."

^{४०}तेव्हा ते त्याला हसले. पण त्याने त्या सर्वांना बाहेर घालवल्यावर तो मुलीच्या बापाला व आईला, आणि त्याच्याबरोबर जे आले होते त्यांना बरोबर घेतो, आणि मुलगी होती तेथे आत जातो ^{४१}आणि मुलीच्या हाताला धरून तो तिला म्हणतो,

"तलीथा कुमी." (म्हणजे मुली, मी तुला सांगतो, ऊठ.) ^{४२}आणि, लगेच, ती मुलगी उठून चालली, कारण ती बारा वर्षांची होती; आणि त्यांना मोठे आश्चर्य वाटून ते चकित झाले. ^{४३}मग त्याने त्यांना फार निश्चून सांगितले की, हे कोणाला कळू नये; आणि तिला खायला द्यावे म्हणून आज्ञा केली.

६ आणि तो तेथून निघाला, आणि तो आपल्या स्वतःच्या देशात येतो; आणि त्याचे शिष्य त्याच्या मागोमाग येतात. ^१आणि शब्बाथ दिवस आला तेव्हा तो सभास्थानात शिकवू लागला; तेव्हा ऐकणारे पुष्कळ जण थक्क होऊन म्हणू लागले,

"ह्याच्यात ह्या गोष्टी कुठून आल्या? ह्याला दिलेलं ज्ञानीपण काय आहे? आणि ह्याच्या हातून असे चमत्कार होतात? ^२हा सुतार ना? मरियेचा मुलगा आणि याकोब, योसे, यहुदा आणि शिमोन ह्यांचा भाऊ? आणि ह्याच्या बहिणी इथं आपल्यात आहेत ना?"

आणि त्यांना त्याच्याविषयी अडथळा झाला. ^३पण येशू त्यांना म्हणाला,

"कोणी संदेष्टा आपल्या स्वतःच्या देशात, स्वतःच्या नातलगात आणि स्वतःच्या घरी असल्याशिवाय त्याचा अवमान होत नाही."

^५त्याने थोड्या आज्ञांवर आपले हात ठेवून त्यांना बरे केले; पण त्याला ह्याशिवाय काही चमत्कार करता आले नाहीत. ^६आणि त्याने त्यांचा अविश्वास बघून आश्चर्य केले.

आणि तो सभोवताली खेड्यांमधून शिकवीत फिरला.

^७आणि त्याने बारा जणांना आपल्याकडे बोलावले; आणि तो त्यांना, दोघादोघांना, पाठवू लागला. आणि त्याने त्यांना अशुद्ध आत्म्यांवर अधिकार दिला. ^८आणि त्याने त्यांना आज्ञा दिली की, त्यांनी आपल्या वाटेसाठी केवळ काठीशिवाय काही घेऊ नये: भाकर नाही, झोळी नाही, किंवा कंबरकशात पैसा नाही. ^९पण वहाणा घालून जावे, आणि दोन झगे पेहरू नयेत.

^{१०}आणि तो त्यांना म्हणाला,

"तुम्ही कुठही एखाद्या घरात जाल, तिथून तुम्ही पुढं जाईपर्यंत तिथं रहा. ^{११}आणि जे गाव तुमचं स्वागत करणार नाही, आणि लोक तुमचं ऐकणार नाहीत त्यांच्याविरुद्ध साक्ष म्हणून तिथून पुढं जाताना तुम्ही आपल्या पायांखालची धूळ झटकून टाका."

^{१२}तेव्हा ते गेले, आणि लोकांनी पश्चात्ताप करावा अशी त्यांनी घोषणा केली. ^{१३}त्यांनी पुष्कळ भुते काढली, आणि आजारी असलेल्या पुष्कळ जणांना तेल लावून बरे केले.

^{१४}आणि हेरोद राजाने त्याच्याविषयी ऐकले. (कारण त्याचे नाव प्रसिद्ध झाले होते.) आणि तो म्हणाला,

"बासिस्मा करणारा योहान मेलेल्यांमधून उठला आहे आणि म्हणून ह्या शक्ती त्याच्यात कार्य करीत आहेत."

^{१५}दुसरे म्हणाले,

"तो एलिया आहे."

आणि दुसरे काही म्हणाले,

"तो संदेष्ट्यांसारखा संदेष्टा आहे."

^{१६}पण हेरोदाने त्याच्याविषयी ऐकले तेव्हा तो म्हणाला,

"मी ज्याचा शिरच्छेद केला तोच योहान उठला आहे."

^{१७}कारण हेरोदाने आपला भाऊ फिलिप ह्याची बायको हेरोदिया हिच्यासाठी स्वतः माणसे पाठवून योहानाला धरले होते व बेड्या घालून तुरुंगात ठेवले होते; कारण

हेरोदाने तिच्याशी लग्न केले होते. ^{१८}कारण योहान हेरादाला म्हणे, 'आपण आपल्या भावाची बायको घ्यावी हे आपल्याला योग्य नाही.' ^{१९}म्हणून हेरोदियेने त्याच्यावर राग धरला होता आणि त्याला मारावे अशी तिची इच्छा होती; पण ती ते करू शकली नाही. ^{२०}कारण योहान हा एक नीतिमान व पवित्र माणूस होता, हे हेरोद जाणत असल्यामुळे तो त्याला भीत होता व त्याचे संरक्षण करीत होता. तो त्याचे ऐकत असे तेव्हा गोंधळत असे, आणि तरी तो त्याचे आनंदाने ऐकत असे.

^{२१}आणि एक सोयीचा दिवस आला; म्हणजे जेव्हा हेरोदाने आपल्या सरदारांना, सेनापतींना व गालिलातील प्रमुख लोकांना आपल्या वाढदिवशी रात्रीचे भोजन दिले; ^{२२}आणि हेरोदियेच्या मुलीने स्वतः आत येऊन नाच केला, आणि हेरोदाला व त्याच्याबरोबर बसलेल्यांना संतुष्ट केले. तेव्हा राजा मुलीला म्हणाला,

"माझ्याजवळ तुला पाहिजे असेल ते माग, आणि ते मी तुला देईन."

^{२३}आणि शपथ घेऊन तो तिला म्हणाला,

"माझ्या अर्ध्या राज्यापर्यंत तू जे काही मागशील ते मी तुला देईन."

^{२४}तेव्हा ती बाहेर गेली आणि आपल्या आईला म्हणाली,

"मी काय मागू?"

आणि ती म्हणाली,

"बासिस्मा करणाऱ्या योहानाचं शिर."

^{२५}तेव्हा तिने लगेच, घाईने, आत राजाकडे येऊन मागितले. ती म्हणाली,

"माझी इच्छा आहे की, आपण मला, आताच, एका तबकात बासिस्मा करणाऱ्या योहानाचं शिर द्यावं."

^{२६}तेव्हा राजा फार दुःखित झाला. पण त्याच्या शपथामुळे व भोजनास बसलेल्या लोकांमुळे त्याची तिला 'नाही' म्हणायची इच्छा नव्हती. ^{२७}आणि, लगेच, त्याने एका शिपायाला पाठवून त्याचे शिर आणायची आज्ञा केली. तेव्हा तो गेला, त्याने तुरुंगात त्याचा शिरच्छेद केला ^{२८}आणि त्याचे शिर एका तबकात आणून त्या मुलीला दिले. आणि मुलीने ते आपल्या आईला दिले.

^{२९}आणि त्याच्या शिष्यांनी त्याच्याविषयी ऐकले तेव्हा ते आले आणि त्यांनी त्याचे शव घेऊन एका थडग्यात ठेवले.

^{३०}आता प्रेषित येशूकडे एकत्र येतात. आणि त्यांनी जे काही केले होते व जे काही शिकवले होते ते सर्व त्यांनी त्याला सांगितले. ^{३१}तेव्हा तो त्यांना म्हणतो,

"तुम्ही वेगळे, एका रानातल्या जागी येऊन, थोडा विसावा घ्या."

कारण पुष्कळ जण येत जात होते आणि त्यांना जेवायलाही फुरसत होईना. ^{३२}मग ते एकटेच, एका मचव्याने एका रानातल्या जागी जायला निघाले.

^{३३}तेव्हा पुष्कळांनी त्यांना निघताना बघितले व ओळखले, आणि सगळ्या नगरातून पायी निघून घोळक्यांनी धावत ते तिकडे त्यांच्या अगोदर गेले. ^{३४}आणि तो बाहेर आला तेव्हा त्याने पुष्कळ लोक बघितले व त्याला त्यांचा कळवळा आला; कारण, ते मेंढपाळ नसलेल्या मेंढरांसारखे झाले होते; आणि तो त्यांना पुष्कळ गोष्टी शिकवू लागला.

^{३५}आता दिवस पुष्कळ सरलेला असता त्याचे शिष्य त्याच्याकडे येऊन म्हणाले,

"ही रानातली जागा आहे, आणि आता दिवस पुष्कळ सरलेला आहे. ^{३६}ह्यांना लावून द्या; म्हणजे ते सभोवताली, शिवारांत आणि खेड्यांत जाऊन आपल्या स्वतःसाठी खायला विकत घेतील."

^{३७}त्याने उत्तर देऊन त्यांना म्हटले,

"तुम्ही त्यांना खायला द्या."

तेव्हा ते त्याला म्हणतात,

"आम्ही जाऊन, दोनशे दिनारांच्या भाकरी विकत घेऊन त्यांना खायला देऊ काय?"

^{३८}आणि तो त्यांना म्हणतो,

"तुमच्याजवळ किती भाकरी आहेत? जा आणि बघा."

आणि त्यांना समजले तेव्हा ते म्हणतात,

"पाच, आणि दोन मासे."

^{३९}मग त्याने त्यांना आज्ञा केली की, त्यांनी सर्वांनी, गटागटांनी, खाली हिरव्या गवतावर बसावे. ^{४०}तेव्हा ते शंभर शंभर व पन्नास पन्नास असे ओळीओळींनी खाली बसले. ^{४१}मग त्याने पाच भाकरी आणि दोन मासे घेऊन आकाशाकडे वर पाहिले, आणि आशीर्वाद मागून भाकरींचे तुकडे केले, आणि वाढायला आपल्या शिष्यांजवळ दिले. आणि त्याने दोन मासे त्या सर्वांना वाटून दिले. ^{४२}आणि ते सर्व जण जेवले व तृप्त झाले.

^{४३}मग त्यांनी बारा करंड्या भरून तुकडे उचलले, तसेच माशांचे तुकडे उचलले. ^{४४}आणि ह्या भाकरी खाणारे पाच हजार पुरुष होते.

^{४५}मग, लगेच, त्याने आपल्या शिष्यांना मचव्यात जाऊन आपल्या पुढे दुसऱ्या बाजूस बेथसैदाकडे जायला लावले; आणि तेवढ्यात तो लोकांना लावून देतो. ^{४६}आणि त्याने त्यांची रजा घेतल्यावर तो एका डोंगरावर प्रार्थना करायला गेला.

^{४७}आणि संध्याकाळ झाली तेव्हा मचवा समुद्राच्या मध्यभागी होता. ^{४८}आणि वारा उलट असल्यामुळे त्यांना वल्हवताना कष्ट होत होते हे त्याने बघितले तेव्हा रात्रीच्या, चौथ्या प्रहराच्या सुमारास तो त्यांच्याकडे समुद्रावरून चालत येतो, आणि त्यांच्याजवळून पुढे गेला असता. ^{४९}पण त्यांनी त्याला समुद्रावरून चालताना बघितले तेव्हा त्यांना वाटले की, भूत आहे आणि ते ओरडले; ^{५०}कारण त्यांनी सगळ्यांनी त्याला बघितले, आणि ते अस्वस्थ झाले होते. पण तो लगेच त्यांच्याशी बोलला, आणि त्यांना म्हणतो,

"धीर धरा, मी आहे, भिऊ नका."

^{५१}मग तो त्यांच्याकडे मचव्यात वर गेला आणि वारा थांबला. तेव्हा ते मनात फार आश्चर्यचकित झाले, ^{५२}कारण त्यांची मने कठिण झाली होती.

^{५३}आणि जेव्हा ते दुसऱ्या बाजूस आले तेव्हा गनेसरेतच्या किनाऱ्यावर आले व तेथे त्यांनी नांगर टाकला. ^{५४}आणि ते मचव्यातून बाहेर आले तेव्हा, लगेच, लोकांनी त्याला ओळखले; ^{५५}आणि ते आसपासच्या सर्व भागांत इकडे तिकडे पळत गेले, आणि तो कोठे आहे हे त्यांनी ऐकले तेथे तेथे ते आज्ञांच्या बाजल्यांवर घेऊन जाऊ लागले. ^{५६}आणि, तो जेथे कोठे, खेड्यांत, नगरांत किंवा शिवारांत असे तेथे जे आजारी होते त्यांना त्यांनी बाजार भरण्याच्या जागी ठेवले, आणि त्यांना त्याच्या वस्त्राच्या काठाला तरी शिवता यावे म्हणून त्यांनी त्याला विनंती केली; आणि जितके जण त्याला शिवले तितके बरे झाले.

७ तेव्हा परोशी व यरुशलमहून आलेल्या शास्त्र्यांतले कित्येक जण त्याच्याकडे बरोबर

येतात; ^२आणि त्यांनी त्याच्या काही शिष्यांना विटाळलेल्या (म्हणजे न धुतलेल्या) हातांनी भाकरी खाताना बघितले होते. ^३कारण, परोशी व सर्व यहूदी हे पूर्वजांची प्रथा पाळून आपले हात, आपल्या मुठींनी चोळून धुतल्याशिवाय, खात नाहीत ^४आणि स्वतः पाणी शिंपडल्याशिवाय ते बाजारातले खात नाहीत; आणि प्याले, घागरी आणि पितळी भांडी धुण्यासारख्या आणखी पुष्कळ गोष्टी त्यांनी पाळायला उचलल्या आहेत.

^५म्हणून परोशी व शास्त्री त्याला विचारतात,

"आपले शिष्य पूर्वजांच्या प्रथेप्रमाणे का चालत नाहीत? उलट विटाळलेल्या हातांनी भाकरी खातात."

^६त्याने त्यांना उत्तर देऊन म्हटले,

"यशयानं तुम्हा ढोंग्यांविषयी बरोबर संदेश दिला आहे. कारण असं लिहिलं आहे की,

'हे लोक मला ओठांनी मान देतात,

पण त्यांचे अंतःकरण माझ्यापासून दूर आहे;

^७पण ते व्यर्थ मला भजतात,

आणि, ते शिकवण म्हणून

मनुष्यांच्या आज्ञा शिकवतात.'

^८तुम्ही देवाची आज्ञा मोडता आणि मनुष्यांची प्रथा पाळता."

^९आणि तो त्यांना म्हणाला,

"तुम्ही स्वतःची प्रथा पाळायला देवाची आज्ञा का नाकारता? ^{१०}कारण मोशे म्हणाला, 'तू आपल्या बापाला आणि आईला मान दे' आणि 'जो कोणी बापाची किंवा आईची निंदा करतो त्याने मरणाच्या शिक्षेने मरावे'. ^{११}पण तुम्ही म्हणता, जर कोणी मनुष्य आपल्या बापाला किंवा आईला म्हणेल की, 'तुम्हाला माझ्याकडून जे लाभलं असतं ते कुर्बान (म्हणजे दान) आहे', ^{१२}तर तुम्ही त्याला आपल्या बापासाठी किंवा आईसाठी पुढे काही करू देत नाही. ^{१३}तुम्ही स्वतः नेमून दिलेल्या प्रथेकडून देवाचं वचन रद्द करता; आणि तुम्ही अशा पुष्कळ गोष्टी करता."

^{१४}मग त्याने लोकांना पुन्हा आपल्याकडे बोलावले आणि तो त्यांना म्हणाला,

"तुम्ही सर्व जण माझं ऐका आणि विचार करा.

^{१५}कोणतीही गोष्ट माणसाच्या बाहेरून त्याच्या आत जाऊन त्याला विटाळवू शकेल अशी नाही; पण ज्या गोष्टी माणसाच्या आतून निघतात त्या त्याला विटाळवितात."

^{१६-१७}आणि तो त्या लोकांकडून घरी आल्यावर त्याच्या

शिष्यांनी त्याला तो दाखला विचारला ^{१८}आणि तो त्यांना म्हणतो,

"तुम्हीही इतके अज्ञानी आहात काय? जे काही बाहेरून माणसाच्या आत जातं ते त्याला विटाळवू शकत नाही, हे तुम्हाला समजत नाही काय? ^{१९}कारण ते त्याच्या अंतःकरणात जात नाही; पण पोटात जातं आणि शौचकूपात बाहेर जातं." (ह्यावरून त्याने सर्व अन्ने शुद्ध ठरवली.)

^{२०}आणि तो म्हणाला,

"जे काही माणसाच्या आतून निघतं ते माणसाला विटाळवितं; ^{२१}कारण आतून, माणसाच्या अंतःकरणातून, दुष्ट विचार निघतात; व्यभिचार, जारकर्म, खून, ^{२२}चोऱ्या, लोभ, दुष्टपणा, कपट, कामातुरपणा, दोषित दृष्टी, दुर्भाषण, गर्व, आणि मूर्खपण ^{२३}ह्या सगळ्या वाईट गोष्टी आतून निघतात आणि माणसाला विटाळवितात."

^{२४}आता तो तेथून निघून सोर प्रांतात आला, आणि एका घरात गेला; हे कोणाला कळू नये अशी त्याची इच्छा होती, आणि त्याला लपवणे शक्य नव्हते. ^{२५}पण लगेच एका बाईने त्याच्याविषयी ऐकले आणि ती आली; आणि त्याच्या पायाशी पालथी पडली; त्या बाईच्या लहान मुलीला अशुद्ध आत्मा लागला होता. ^{२६}ती हेल्लेणी बोलणारी, सुरफुनिकी वंशाची बाई होती, आणि आपल्या मुलीमधून त्याने भूत काढावे म्हणून तिने त्याला विनंती केली. ^{२७}आणि तो तिला म्हणाला,

"मुलांना आधी तृप्त होऊ दे; कारण मुलांची भाकर घेऊन पिलांना टाकणं बरोबर नाही."

^{२८}पण ती त्याला उत्तर देऊन म्हणते,

"हो प्रभू, पण मेजाखालची पिलंसुद्धा मुलांच्या तुकड्यांमधून खातात."

^{२९}तेव्हा तो तिला म्हणाला,

"ह्या म्हणण्यामुळं तू जा. तुझ्या मुलीतून भूत निघून गेलं आहे."

^{३०}मग ती आपल्या घरी गेली, आणि तिला आढळले की, मुलगी खाटल्यावर पडली होती आणि भूत निघून गेले होते.

^{३१}नंतर तो पुन्हा सोर प्रांतातून निघाला, आणि सिदोनामधून, तो दकापलीस प्रांतामधून गालील समुद्राकडे आला. ^{३२}आणि, ते त्याच्याकडे एका मनुष्याला

आणतात. तो बहिरा होता आणि बोलण्यात अडखळत असे आणि त्याने त्याच्यावर हात ठेवावा म्हणून ते त्याला विनंती करतात. ^{३३}त्याने त्याला गर्दीमधून एकीकडे घेतले आणि त्याच्या कानांत आपली बोटे घातली; आणि त्याने थुंकी टाकली व त्याच्या जिभेला हात लावला ^{३४}आणि आकाशाकडे वर पाहून उसासा टाकला; आणि तो त्याला म्हणतो,

"इप्फाथा." (म्हणजे उघडून जा.)

^{३५}तेव्हा लगेच त्याचे कान उघडले, आणि त्याच्या जिभेचे बंधन सुटले व तो बोलू लागला.

^{३६}आणि त्याने त्यांना निश्चून सांगितले की, हे कोणाला सांगू नका; पण त्याने जितके निश्चून सांगितले त्याहून त्यांनी ते अधिक गाजवले. ^{३७}ते फार थक्क होऊन म्हणू लागले,

"त्यांनं सगळ्या गोष्टी चांगल्या केल्यात. तो बहिऱ्यांस ऐकणारे आणि मुक्यांस बोलणारे करतो."

त्या दिवसांत पुन्हा मोठा जमाव होता आणि त्यांच्याजवळ काही खायला नव्हते. तेव्हा त्याने आपल्या शिष्यांना आपल्याकडे बोलावले आणि तो त्यांना म्हणतो,

^{३८}"मला लोकांचा कळवळा येतो; कारण एवढे तीन दिवस ते माझ्या जवळ राहिलेत आणि त्यांच्याजवळ काही खायला नाही. ^{३९}मी त्यांना त्यांच्या घरी उपाशी लावलं तर ते वाटेत कासावीस होतील आणि त्यांच्यातले पुष्कळ जण दुरून आलेत."

^{४०}त्याच्या शिष्यांनी त्याला उत्तर दिले,

"ह्यांना ह्या रानात कोण, कुठून भाकरी खारू घालू शकेल?"

^{४१}तेव्हा त्याने त्यांना विचारले,

"तुमच्याजवळ किती भाकरी आहेत?"

आणि ते म्हणाले,

"सात."

^{४२}तेव्हा तो लोकांना खाली जमिनीवर बसायला सांगतो. मग त्याने सात भाकरी घेऊन, आणि उपकार मानून त्यांचे तुकडे केले; आणि त्यांना वाढायला आपल्या शिष्यांजवळ दिले, आणि त्यांनी लोकांना वाढले.

^{४३}त्यांच्याजवळ थोडे लहान मासेही होते; आणि त्याने त्यांवर आशीर्वाद मागून तेपण त्यांना वाढायला दिले.

^{४४}आणि ते जेवले व तृप्त झाले. मग त्यांनी राहिलेल्या तुकड्यांचे सात करंडे उचलले. ^{४५}ते सुमारे चार हजार होते, आणि त्याने त्यांना लावून दिले.

^{४६}आणि, लगेच, तो आपल्या शिष्यांबरोबर मचव्यात चढला आणि दाल्मनूथाच्या भागात आला. ^{४७}तेव्हा परोशी पुढे आले व त्याला प्रश्न करू लागले, आणि त्यांनी आपण त्याची परीक्षा करावी म्हणून त्याच्याकडून आकाशातून चिन्ह मागितले. ^{४८}तेव्हा तो आत्म्यात कण्ठून म्हणतो,

"ही पिढी चिन्ह का मागते? मी तुम्हाला सत्य सांगतो, ह्या पिढीला काहीच चिन्ह दिलं जाणार नाही."

^{४९}मग त्याने त्यांना सोडले आणि पुन्हा मचव्यात चढून तो दुसऱ्या बाजूस जायला निघाला.

^{५०}ते आता भाकरी घ्यायला विसरले होते, आणि मचव्यात त्यांच्याजवळ एका भाकरीशिवाय काही नव्हते.

^{५१}आणि तो त्यांना निश्चून बोलून म्हणाला,

"पहा, परोश्यांच्या खमिराविषयी आणि हेरोद्यांच्या खमिराविषयी जपा."

^{५२}आणि त्यांनी आपसात वाद करित म्हटले,

"आपल्याजवळ भाकरी नाहीत."

^{५३}आणि तो हे ओळखून त्यांना म्हणतो,

"तुमच्याजवळ भाकरी नाहीत म्हणून वाद का करता? तुम्हाला अजून समजत नाही, आणि तुम्ही विचार करित नाही काय? तुमचं मन कठिण झालं आहे काय? ^{५४}डोळे असून तुम्ही पहात नाही काय? कान असून तुम्ही ऐकत नाही काय? तुम्हाला समजत नाही काय? ^{५५}मी पाच हजारात पाच भाकरी मोडल्या तेव्हा तुम्ही तुकडे भरलेल्या किती करंड्या उचलल्यात?"

ते त्याला म्हणाले,

"बारा."

^{५६}"आणि चार हजारात सात मोडल्या तेव्हा तुम्ही तुकडे भरलेले किती करंडे उचललेत?"

आणि ते म्हणाले,

"सात."

^{५७}आणि तो त्यांना म्हणाला,

"तुम्हाला समजत नाही हे कसं?"

^{५८}आणि तो त्यांना म्हणाला,

"तुम्हाला समजत नाही हे कसं?"

^{५९}मग तो बेथसैदाला येतो; तेव्हा ते त्याच्याकडे एका अंधळ्याला घेऊन येतात. आणि त्याने त्याला हात

लावावा म्हणून त्यांनी त्याला विनंती केली. ^{२३}तो त्या अंधळ्याला हाताने धरून गावाबाहेर घेऊन आला. आणि त्याच्या डोळ्यांवर थुंकी टाकून व त्याच्यावर आपले हात ठेवून त्याने त्याला विचारले,

"तुला काही दिसतं काय?"

^{२४}तेव्हा त्याने वर पाहून म्हटले,

"मला माणसं दिसतात; कारण ती झाडासारखी चालताना दिसतात."

^{२५}मग पुन्हा त्याने त्याच्या डोळ्यांवर हात ठेवले, तेव्हा त्याने निरखून पाहिले, आणि पूर्ववत् होऊन तो प्रत्येक गोष्ट न्याहाळून पाहू लागला. ^{२६}मग त्याने त्याला घरी पाठवून म्हटले,

"तू ह्या गावातही जाऊ नकोस."

^{२७}आणि येशू व त्याचे शिष्य कैसरिया फिलिपैच्या खेड्यांकडे निघाले, आणि त्याने वाटेत आपल्या शिष्यांना प्रश्न करून त्यांना म्हटले,

"मी कोण आहे म्हणून लोक म्हणतात?"

^{२८}आणि त्यांनी त्याला उत्तर देऊन म्हटले,

"बासिस्मा करणारा योहान; पण कित्येक एलिया, आणि दुसरे कित्येक संदेष्ट्यांतला कोणी आहे असे म्हणतात."

^{२९}तेव्हा त्याने त्यांना विचारले,

"पण, मी कोण आहे म्हणून तुम्ही म्हणता?"

पेत्र त्याला उत्तर देऊन म्हणतो,

"तू ख्रिस्त आहेस."

^{३०}आणि त्यांनी आपल्याविषयी कोणाला सांगू नये म्हणून त्याने त्यांना आज्ञा दिली.

^{३१}आणि तो त्यांना हे शिकवू लागला की, मनुष्याच्या पुत्राने पुष्कळ सोसावे, आणि वडील, वरिष्ठ याजक आणि शास्त्री यांच्याकडून नाकारले जावे आणि मारले जावे, आणि तीन दिवसांनी पुन्हा उठावे हे अगत्य आहे.

^{३२}आणि तो हे बोलणे उघडपणे बोलला तेव्हा पेत्राने त्याला जवळ घेतले आणि तो त्याला दटावू लागला.

^{३३}पण तो मागे फिरला, त्याने आपल्या शिष्यांकडे बघितले व तो पेत्राला दटावून म्हणतो,

"अरे सैताना, माझ्या मागं हो; कारण तू देवाच्या गोष्टींचा विचार करीत नाहीस पण मनुष्यांच्या गोष्टींचा करतोस."

^{३४}मग त्याने आपल्या शिष्यांबरोबर लोकांना आपल्याकडे बोलावले, आणि तो त्यांना म्हणाला,

"जर कोणी माझ्यामागं येऊ इच्छित असेल तर त्यानं स्वतःला नाकारावं, आणि आपला वधस्तंभ घेऊन माझ्यामागं यावं; ^{३५}कारण, जो आपला जीव वाचवू पाहील तो आपल्या जिवाला मुकेल, पण जो माझ्याकरता आणि सुवार्तेकरता आपल्या जिवाला मुकेल तो आपला जीव वाचवील. ^{३६}कारण मनुष्यांनं सारं जग मिळवून आपला जीव गमावण्यात त्याला काय लाभ होईल?

^{३७}कारण मनुष्य आपल्या जिवाऐवजी काय देईल? ^{३८}कारण ज्याला ह्या व्यभिचारी आणि पापी पिढीत माझी आणि माझ्या वचनांची लाज वाटेल त्याची मनुष्याच्या पुत्रालाही, तो जेव्हा आपल्या पित्याच्या गौरवात, पवित्र दूतांबरोबर येईल तेव्हा लाज वाटेल."

९ आणि तो त्यांना म्हणाला,

"मी तुम्हाला सत्य सांगतो, इथं उभे राहिलेले त्यांच्यात कित्येक असे आहेत की, ते देवाचं राज्य पराक्रमानं आलेलं बघतील तोपर्यंत मरणाचा अनुभव घेणार नाहीत."

^३मग येशू सहा दिवसांनी पेत्र, याकोब व योहान ह्यांना बरोबर घेऊन, एका उंच डोंगरावर एकीकडे आणतो; आणि त्यांच्या समवेत त्याचे रूपांतर झाले. ^३आणि त्याची वस्त्रे इतकी चकचकीत, इतकी अतिशय शुभ्र झाली की, पृथ्वीवरील कोणीही परीट ती तितकी शुभ्र करू शकणार नाही. ^४आणि तेथे त्यांना मोशेबरोबर एलिया दिसला, आणि ते येशूशी बोलत होते. ^५तेव्हा पेत्र बोलतो आणि येशूला म्हणतो,

"रब्बी, आम्ही इथं आहोत हे चांगलं आहे. आम्ही तीन मंडप करू, एक तुझ्यासाठी, एक मोशेसाठी आणि एक एलियासाठी."

^६कारण आपण काय बोलावे हे त्याला सुचले नव्हते; कारण ते भयभीत झाले होते.

^७तेव्हा त्यांच्यावर छाया करीत एक ढग आला, आणि त्या ढगातून वाणी झाली,

"हा माझा प्रिय पुत्र आहे; ह्याचं ऐका."

‘आणि त्यांनी अकस्मात् सभोवार पाहिल्यावर त्यांनी पुन्हा आपल्या जवळ एकट्या येशूशिवाय कोणालाही बघितले नाही.

^१आणि ते डोंगरावरून खाली येत असता त्याने त्यांना आज्ञा दिली की, त्यांनी जे काही बघितले होते मनुष्याचा पुत्र मेलेल्यांतून उठेपर्यंत कोणाला सांगू नये. ^२त्यांनी हे बोलणे मनात ठेवले व आपसात एकमेकांना प्रश्न केला की, मेलेल्यांतून उठणे काय आहे?

^३मग त्यांनी त्याला प्रश्न करून म्हटले,

"शास्त्री असं का म्हणतात की, एलिया प्रथम आला पाहिजे?"

^४तेव्हा तो त्यांना म्हणाला,

"एलिया खरोखर प्रथम येईल आणि सर्व गोष्टी पुन्हा प्रस्थापित करील. आणि मनुष्याच्या पुत्राविषयी हे कसं लिहिलं आहे की, त्यानं पुष्कळ सोसावं आणि अपमानलं जावं? ^५पण मी तुम्हाला सांगतो, एलिया खरोखर आला, आणि त्याच्याविषयी लिहिल्याप्रमाणं त्यांना वाटलं तसं त्यांनी त्याला केलं."

^६मग ते शिष्यांकडे आले, तेव्हा त्यांनी बघितले की, त्यांच्या भोवती मोठा जमाव होता आणि शास्त्री त्यांच्याशी वादविवाद करित होते. ^७आणि सर्व लोकांनी त्याला बघितले तेव्हा ते लगेच फार थरारले, ते त्याच्याकडे धावत गेले आणि त्यांनी त्याला नमन केले.

^८आणि त्याने त्यांना विचारले,

"तुम्ही ह्यांच्याशी काय वाद करता?"

^९तेव्हा जमावातल्या एकाने त्याला उत्तर दिले,

"गुरू, मी माझ्या मुलाला आपल्याकडे आणलं; कारण त्याच्यात एक मुका आत्मा आहे. ^{१०}जिथं कुठं तो ह्याला धरतो तिथं त्याला लोळवतो; आणि हा तोंडातून फेस काढतो, दात खातो आणि ताठ होतो. आणि ह्यांनी त्याला बाहेर काढावं म्हणून मी आपल्या शिष्यांशी बोलत होतो पण ते ते करू शकले नाहीत."

^{११}आणि तो त्याला उत्तर देऊन म्हणतो,

"अहो, तुम्ही विश्वासहीन पिढी, मी कुठवर तुमच्या बरोबर राहू? कुठवर तुमचं सहन करू? त्याला माझ्या जवळ इकडे आणा."

^{१२}आणि त्यांनी त्याला त्याच्याकडे आणले; आणि त्याला बघून, लगेच, आम्याने त्याला पिळवटले; तेव्हा तो

जमिनीवर पडला व फेस काढून लोळू लागला. ^{१३}आता त्याने त्याच्या बापाला विचारले,

"ह्याला केव्हापासून हे होत आहे?"

आणि तो म्हणाला,

"बालपणापासून. ^{१४}आणि त्यानं ह्याला नष्ट करावं म्हणून पुष्कळदा विस्तवात आणि पाण्यात पाडलं आहे. पण आपल्याला काही करणं शक्य असल्यास आमचा कळवळा येऊ द्या."

^{१५}आणि येशू त्याला म्हणाला,

"शक्य असल्यास? जो विश्वास धरतो त्याला सर्व काही शक्य आहे."

^{१६}आणि लगेच मुलाचा बाप ओरडून म्हणाला,

"प्रभू, मी विश्वास ठेवतो; आपण माझ्या अविश्वासाला मदत करा."

^{१७}आणि येशूने बघितले की, लोक सभोवती धावत येत आहेत, तेव्हा त्याने त्या अशुद्ध आत्म्याला दटावून म्हटले,

"अरे मुक्या आणि बहिन्या आत्म्या, मी तुला आज्ञा करतो, ह्याच्यामधून बाहेर नीघ, आणि पुन्हा ह्याच्यात शिरू नको."

^{१८}तेव्हा तो ओरडला, त्याने त्याला फार पिळवटले व तो त्याच्यामधून बाहेर आला, आणि मुलगा मेल्यासारखा झाला. त्यामुळे 'हा मेला' असे बहुतेक जण म्हणू लागले, ^{१९}पण येशूने त्याला हाताला धरून उठवले; आणि तो उठला.

^{२०}मग तो घरी आला तेव्हा त्याच्या शिष्यांनी त्याला एकान्ती विचारले,

"आम्ही का त्याला काढू शकलो नाही?"

^{२१}आणि तो त्यांना म्हणाला,

"ही जात प्रार्थनेशिवाय कशानंच निघणं शक्य नाही."

^{२२}मग ते तेथून निघाले व त्यांनी गालिलातून प्रवास केला; आणि हे कोणाला कळू नये अशी त्याची इच्छा होती. ^{२३}कारण, तो आपल्या शिष्यांना शिकवीत होता; आणि तो त्यांना म्हणाला,

"मनुष्याचा पुत्र लोकांच्या हाती दिला जात आहे; ते त्याला ठार मारतील, आणि, त्याला ठार मारल्यावर तीन दिवसांनी तो पुन्हा उठेल."

^{२४}पण त्यांना हे बोलणे समजले नाही आणि ते त्याला विचारायला भ्याले.

^{३३}मग ते कपर्णहूमला आले, आणि ते घरी असताना त्याने त्यांना विचारले,

"तुम्ही वाटेत कसला वाद करित होता?"

^{३४}आणि ते गप्प राहिले; कारण त्यांनी सर्वांत मोठा कोण असा वाटेत आपआपल्यात वाद केला होता. ^{३५}मग तो बसला व त्याने बारा जणांना बोलावले, आणि तो त्यांना म्हणतो,

"जर कोणी मनुष्य पहिला होऊ इच्छित असेल तर त्यानं शेवटला आणि सर्वांचा सेवक व्हावं."

^{३६}आणि त्याने एका बालकाला घेतले व त्याला त्यांच्या मध्यभागी बसविले आणि त्याला आपल्या बाहूंत घेऊन त्याला म्हटले,

^{३७}"जो कोणी अशा बालकांतील एकाचा माझ्या नावानं स्वीकार करील तो माझा स्वीकार करतो; आणि जो कोणी माझा स्वीकार करतो तो माझा नाही, पण ज्यानं मला पाठवलं त्याचा स्वीकार करतो."

^{३८}मग योहान त्याला म्हणाला,

"गुरू, आम्ही एकाला तुझ्या नावानं भुतं काढताना बघितलं; तो आपल्यामागं येत नाही; आम्ही त्याला मना करायचा प्रयत्न केला कारण तो आपल्यामागं येत नाही."

^{३९}पण येशू म्हणाला,

"त्याला मना करू नका. कारण माझ्या नावानं चमत्कार करणारा कोणी मनुष्य, लगेच, माझ्याविषयी वाईट बोलणार नाही. ^{४०}कारण जो आपल्या विरुद्ध नाही तो आपल्या बाजूला आहे.

^{४१}"मी तुम्हाला सत्य सांगतो, जो कोणी तुम्हाला, तुम्ही ख्रिस्ताचे आहात म्हणून एक पाण्याचा प्याला प्यायला देईल तो आपलं प्रतिफल गमावणार नाही.

^{४२}"आणि जो माझ्यावर विश्वास ठेवणाऱ्या ह्या लहानांतील एकाला अडथळा करील त्याच्या गळ्यात मोठ्या जात्याची तळी बांधून त्याला समुद्रात टाकलं तर त्याच्यासाठी ते अधिक बरं होईल.

^{४३}"आणि जर तुझा हात तुला अडथळा करित असेल तर तो कापून टाक; थोटा होऊन जीवनात जाणं हे दोन हात घेऊन तू नरकात, न विझणाऱ्या अग्नीत जाण्यापेक्षा तुझ्यासाठी अधिक बरं आहे. ^{४४-४५}आणि जर तुझा पाय तुला अडथळा करित असेल तर तो कापून टाक; अपंग होऊन जीवनात जाणं हे दोन पाय घेऊन तू नरकात जाण्यापेक्षा तुझ्यासाठी अधिक बरं आहे. ^{४६-४७}आणि जर

तुझा डोळा तुला अडथळा करित असेल तर तो उपटून टाक; एकडोळ्या होऊन देवाच्या राज्यात जाणं हे दोन डोळे घेऊन तू नरकात पडण्यापेक्षा तुझ्यासाठी अधिक बरं आहे. ^{४८}तिथं त्यांचा किडा मरत नाही आणि अग्नी विझत नाही. ^{४९}कारण, प्रत्येक जण अग्नीनं खारटवला जाईल.

^{५०}"मीठ हे उपयोगी आहे, पण मीठ अळणी झालं तर त्याला कशानं चव आणणार? तुम्ही आपल्यात मीठ राखा आणि एकमेकांशी शांतीनं रहा."

१० आणि तो तेथून निघून यहुदियाच्या वादेंनेच्या दुसऱ्या बाजूच्या प्रांतात येतो; आणि लोक पुन्हा त्याच्याकडे येतात. मग तो आपल्या परिपाठास अनुसरून त्यांना शिकवू लागला.

^१तेव्हा परोशी त्याच्याकडे आले आणि त्यांनी त्याची परीक्षा करायला त्याला विचारले,

"नवऱ्यानं बायकोला सोडणं योग्य आहे काय?"

^२आणि त्याने त्यांना उत्तर देऊन म्हटले,

"मोशेनं तुम्हाला काय आज्ञा केलेली आहे?"

^३आणि ते म्हणाले,

"सोडचिड्डी लिहून तिला सोडायला मोशेनं परवानगी दिली आहे."

^४पण येशू त्यांना म्हणाला,

"तुमच्या मनाच्या कठिणपणामुळं त्यानं तुमच्यासाठी ही आज्ञा लिहिली. ^५पण सृष्टीच्या प्रारंभापासून 'त्याने त्यांना नर आणि नारी असे केले. ^६ह्या कारणामुळे पुरुष आपल्या बापाला आणि आईला सोडील, 'आणि ती दोघे एकदेह होतील'; तर मग ती दोन नाहीत पण एकदेह आहेत ^७म्हणून देवानं जे जोडलं आहे ते मनुष्यानं तोडू नये."

^८मग घरात त्याच्या शिष्यांनी त्याला पुन्हा त्याविषयी विचारले, ^९तेव्हा तो त्यांना म्हणतो,

"जो कोणी आपल्या बायकोला सोडील आणि दुसरीशी लग्न करील तो तिच्याविरुद्ध व्यभिचार करतो ^{१०}आणि ती जर स्वतः आपल्या नवऱ्याला सोडील आणि दुसऱ्याशी लग्न करील तर ती व्यभिचार करते."

^{११}आणि लोक बालकांना त्याच्याकडे, त्याने त्यांना हात लावावा म्हणून घेऊन आले. तेव्हा शिष्यांनी त्यांना दटावले. ^{१२}पण येशूने ते बघितले तेव्हा त्याला राग आला आणि तो त्यांना म्हणाला,

"बालकांना माझ्याकडे येऊ द्या, त्यांना मना करू नका कारण स्वर्गाचं राज्य अशांचंच आहे. ^{१५}मी तुम्हाला सत्य सांगतो, जो कोणी बालकासारखा होऊन देवाचं राज्य स्वीकारणार नाही तो त्यात प्रवेश करणार नाही."

^{१६}आणि त्याने त्यांना बाहूंत घेतले, त्यांच्यावर आपले हात ठेवले आणि त्यांना आशीर्वाद दिला.

^{१७}आणि तो रस्त्यावर पुढे गेल्यावर तेथे एक जण धावत आला, आणि त्याच्यापुढे गुडघे टेकून त्याने त्याला विचारले,

"उत्तम गुरू, मी सनातन जीवन हे वतन मिळावं म्हणून मी काय करू?"

^{१८}तेव्हा येशू त्याला म्हणाला,

"मला उत्तम का म्हणतोस? एका देवाशिवाय कोणी उत्तम नाही. ^{१९}तू आज्ञा जाणतोस, 'खून करू नको, व्यभिचार करू नको, चोरी करू नको, खोटी साक्ष देऊ नको, फसवू नको आणि तू आपल्या बापाला आणि आईला मान दे.' "

^{२०}तो त्याला म्हणाला,

"गुरू, मी ह्या सगळ्या लहानपणापासून पाळल्या आहेत."

^{२१}आणि येशूने त्याच्याकडे न्याहाळून पाहिले, त्याच्यावर प्रीती केली व त्याला म्हटले,

"तुझ्यात एक गोष्ट कमी आहे. जा, तुझ्याजवळ जे आहे ते वीक, आणि गरिबांना दे; आणि स्वर्गात तुला धन मिळेल. चल, माझ्यामागं ये."

^{२२}पण तो ह्या बोलण्याने काळवंडला व दुःखी होऊन गेला; कारण त्याची मालमत्ता पुष्कळ होती.

^{२३}तेव्हा येशूने सभोवार पाहिले व तो आपल्या शिष्यांना म्हणतो,

"ज्यांच्याजवळ संपत्ती आहे त्यांना देवाच्या राज्यात प्रवेश करणं किती कठिण आहे!"

^{२४}आणि शिष्य त्याच्या शब्दांनी आश्चर्यचकित झाले. तेव्हा येशू पुन्हा त्यांना उत्तर देऊन म्हणतो,

"मुलांनो, देवाच्या राज्यात प्रवेश करणं किती कठिण आहे! ^{२५}धनवान मनुष्याला देवाच्या राज्यात प्रवेश करण्यापेक्षा उंटाला सुईच्या नाकातून शिरणं सोपं आहे."

^{२६}तेव्हा ते फार थक्क होऊन त्याला म्हणाले,

"मग कोण तारला जाऊ शकेल?"

^{२७}येशू त्यांच्याकडे न्याहाळून पाहून म्हणतो,

"मनुष्यांना हे अशक्य आहे, पण देवाला नाही; कारण देवाला सर्व गोष्टी शक्य आहेत."

^{२८}पेद्र त्याला म्हणू लागला,

"पहा, आम्ही सर्व सोडून तुझ्यामागं आलो आहो."

^{२९}आणि येशू म्हणाला,

"मी तुम्हाला सत्य सांगतो, कोणी माझ्याकरता आणि सुवार्तेकरता घर, किंवा भाऊ, किंवा बहिणी, किंवा बाप, किंवा आई, किंवा मुलं, किंवा शेतं सोडणारा असा नाही, ^{३०}की, त्याला आता, ह्या काळात, छळाबरोबर शंभरपट घरं, आणि भाऊ, आणि बहिणी, आणि आया, आणि मुलं, आणि शेतं, आणि येणाऱ्या युगात सनातन जीवन मिळाल्याशिवाय राहणार नाही. ^{३१}पण पुष्कळ पहिले शेवटले होतील, आणि शेवटले पहिले होतील."

^{३२}आता ते वर यरुशल्लेमकडे जात असता वाटेवर होते आणि येशू त्यांच्या पुढे गेला, तेव्हा ते चकित झाले, व त्याच्या मागोमाग जाणारे भयभीत झाले. आणि त्याने पुन्हा, बारा जणांना बरोबर घेतले व आपल्याला काय काय होणार आहे हे तो त्यांना सांगू लागला,

^{३३}"बघा, आपण यरुशल्लेमला वर जात आहो आणि मनुष्याचा पुत्र वरिष्ठ याजकांच्या व शास्त्र्यांच्या हाती दिला जाईल. ते त्याला मरणाच्या शिक्षेसाठी दोषी ठरवतील आणि परजनांच्या हाती देतील. ^{३४}आणि ते त्याला चिडवतील, त्याच्यावर थुंकतील, त्याला फटके मारतील आणि ठार मारतील आणि तीन दिवसांनी तो पुन्हा उठेल."

^{३५}आणि जब्दीचे पुत्र याकोब व योहान त्याच्याकडे जवळ येऊन म्हणतात,

"गुरू, आमची इच्छा आहे की, आम्ही मागू ते तू आमच्यासाठी करावंस."

^{३६}आणि तो त्यांना म्हणाला,

"तुमच्यासाठी मी काय करावं अशी तुमची इच्छा आहे?"

^{३७}ते त्याला म्हणाले,

"तू आम्हाला तुझ्या गौरवात, एकाला तुझ्या उजवीकडे आणि एकाला तुझ्या डावीकडे बसायला दे."

^{३८}पण येशू त्यांना म्हणाला,

"तुम्ही काय मागता ते तुम्ही जाणत नाही. मी जो प्याला पीत आहे तो तुम्हाला पिता येईल? किंवा ज्या बासिस्म्यानं बासिस्मा घेत आहे त्यानं बासिस्मा घेता येईल?"

^{३९}आणि ते म्हणाले,

"येईल."

तेव्हा येशू त्यांना म्हणाला,

"मी जो प्याला पीत आहे तो तुम्ही प्याल, आणि मी ज्या बासिस्म्यानं बासिस्मा घेत आहे त्यानं तुम्ही बासिस्मा घ्याल. ^{४०}पण माझ्या उजवीकडे किंवा डावीकडे बसायला द्यायचं माझ्याकडे नाही. पण ज्यांच्यासाठी ते सिद्ध केलं आहे त्यांच्यासाठी ते आहे."

^{४१}आणि दहांनी हे ऐकले तेव्हा त्यांना याकोब व योहान ह्यांचा राग आला. ^{४२}तेव्हा येशूने त्यांना आपल्याकडे बोलावले आणि तो त्यांना म्हणतो,

"तुम्ही जाणता की, ज्यांना परजनांत अधिकारी व्हायला लायक समजतात ते त्यांच्यावर धनीपण चालवतात, आणि, त्यांचे मोठे त्यांच्यावर सत्ता चालवतात. ^{४३}तरी तुमच्यात तसं होणार नाही, पण तुमच्यात जो कोणी मोठा होऊ इच्छील त्यानं तुमचा सेवक व्हावं, ^{४४}आणि तुमच्यात जो कोणी पहिला होऊ इच्छील त्यानं सर्वांचा दास व्हावं. ^{४५}कारण मनुष्याचा पुत्रही सेवा करून घ्यायला नाही, पण सेवा करायला आणि पुष्कळांसाठी खंडणी म्हणून, आपला जीव द्यायला आला."

^{४६}मग ते यरिहोला येतात; तेव्हा तो आपल्या शिष्यांबरोबर, आणि पुष्कळ लोकांबरोबर यरिहोतून बाहेर जात असता, तिमायाचा मुलगा बर्तिमय हा अंधळा भिकारी बाहेरच्या रस्त्याच्या कडेला बसला होता. ^{४७}आणि जेव्हा त्याने ऐकले की, तो नासरेथकर येशू आहे तेव्हा तो ओरडून म्हणू लागला,

"अहो दावीदपुत्र येशू, माझ्यावर दया करा."

^{४८}तेव्हा त्याने गप्प रहावे म्हणून पुष्कळांनी त्याला दटावले. पण तो आणखी ओरडून म्हणाला,

"अहो दावीदपुत्र, माझ्यावर दया करा."

^{४९}तेव्हा येशू उभा राहिला आणि म्हणाला,

"त्याला बोलवा."

आणि ते अंधळ्याला हाक मारून म्हणतात,

"धीर धर, ऊठ, ते तुला बोलवीत आहेत."

^{५०}आणि तो आपले वस्त्र टाकून उठला, आणि येशूकडे आला. ^{५१}येशूने त्याला उत्तर देऊन म्हटले,

"तुझ्यासाठी मी काय करावं अशी तुझी इच्छा आहे?"

आणि अंधळा त्याला म्हणाला,

"रब्बूनी, मला दृष्टी यावी."

^{५२}तेव्हा येशू त्याला म्हणाला,

"जा, तुझ्या विश्वासानं तुला बरं केलं आहे."

आणि, लगेच, त्याला दृष्टी आली व तो त्या रस्त्याने त्याच्या मागोमाग गेला.

११ आणि जेव्हा ते यरुशलेमकडे, जैतुनांच्या डोंगराजवळील बेथफगेच्या व बेथानीच्या जवळ येतात तेव्हा तो आपल्या शिष्यांतील दोघांना पाठवतो, ^१आणि त्यांना म्हणतो,

"तुमच्या समोरच्या खेड्यात जा आणि तिथं तुम्ही आत जाताच, लगेच, तुम्हाला एक बांधलेलं शिंगरू आढळेल. कोणी मनुष्य त्यावर कधी बसलेला नाही. त्याला सोडून घेऊन या ^२आणि कोणी तुम्हाला म्हणेल, 'तुम्ही हे का करता?', तर तुम्ही म्हणा, 'प्रभूला त्याची गरज आहे'; आणि, लगेच, तो ते इकडे परत पाठवील."

^३आणि, ते गेले, आणि त्यांना नाक्यावर दाराशी बांधलेले शिंगरू आढळले. आणि ते त्याला सोडतात. ^४तेव्हा तेथे जे उभे होते त्यांच्यातले काही त्यांना म्हणाले,

"तुम्ही शिंगराला सोडून काय करता?"

^५आणि येशूने त्यांना आज्ञा दिली होती तसे त्यांनी त्यांना सांगितले, आणि त्यांनी त्यांना जाऊ दिले. ^६ते येशूकडे ते शिंगरू आणतात. मग, त्यांनी त्यावर आपली वस्त्रे घातली आणि तो त्यावर बसला. ^७तेव्हा पुष्कळांनी आपली वस्त्रे पसरली आणि इतरांनी शेतातून कापलेल्या डहाळ्या वाटेवर पसरल्या ^८आणि जे पुढे जात होते व जे मागोमाग येत होते ते ओरडून म्हणत होते,

"होसान्ना!

"प्रभूच्या नावानं येणारा धन्य!

^९"धन्य आमच्या दावीदपित्याचं येणारं राज्य!

"ऊर्ध्वलोकी, होसान्ना!"

^{१०}आणि येशू यरुशलैमात, मंदिरात आला व त्याने सर्व गोष्टींकडे सभोवार पाहिले; तेव्हा संध्याकाळ झाली असल्यामुळे तो बारा जणांबरोबर बेथानीस निघून गेला.

^{१२}आणि ते सकाळी बेथानीहून निघाले तेव्हा तो भुकेला होता. ^{१३}आणि त्याने दुरून एक पाने असलेले अंजिराचे झाड बघितले व तो आपल्याला त्यावर कदाचित् काही मिळेल म्हणून आला; आणि तो त्या झाडाजवळ आला, तेव्हा त्याला पानांशिवाय काही आढळले नाही; कारण तेव्हा अंजिरांचा हंगाम नव्हता. ^{१४}तेव्हा तो बोलला व त्याला म्हणाला,

"आतापासून पुढील काळात कोणी तुझं फळ न खावो."

आणि त्याच्या शिष्यांनी हे ऐकले.

^{१५}मग ते यरुशल्लेमला येतात. आणि तो मंदिरात गेला, आणि मंदिरात जे कोणी विक्रीत होते आणि विकत घेत होते त्यांना तो बाहेर काढू लागला; त्याने सराफांचे मेज व कबुतरे विकणाऱ्यांचे चौरंग उलथले. ^{१६}आणि तो कोणाला कसलेही भांडे मंदिरामधून इकडून तिकडे नेऊ देईना.

^{१७}मग तो शिकवू लागला व त्यांना म्हणाला,

"माझ्या घराला सर्व राष्ट्रांचं प्रार्थनेचं घर म्हणतील असं लिहिलेलं नाही काय? पण तुम्ही त्याची लुटारूंची गुहा केलीत."

^{१८}हे वरिष्ठ याजकांनी आणि शास्त्र्यांनी ऐकले व ते त्याला कसे नष्ट करता येईल हे पाहू लागले. कारण ते त्याला भीत होते, कारण त्याच्या शिक्षणाने सर्व लोक थक्क झाले होते. ^{१९}आणि संध्याकाळ झाली तेव्हा ते नगरातून बाहेर गेले.

^{२०}आणि ते सकाळी चालले होते तेव्हा त्यांनी ते अंजिराचे झाड त्याच्या मुळापासून वाळलेले बघितले.

^{२१}आणि पेत्राला आठवण झाली व तो त्याला म्हणतो,

"पहा, रब्बी, तू ज्या अंजिराच्या झाडाला शाप दिल्यास ते वाळून गेलं."

^{२२}आणि येशू उत्तर देऊन त्यांना म्हणाला,

"देवावर विश्वास ठेवा. ^{२३}मी तुम्हाला सत्य सांगतो, जो कोणी ह्या डोंगराला म्हणेल, 'तू इथून काढला जाऊन समुद्रात टाकला जा', आणि आपल्या मनात संशय धरणार नाही, पण आपण म्हणू ते होईल असा विश्वास ठेविल त्याच्यासाठी ते होईल. ^{२४}म्हणून मी तुम्हाला सांगतो, तुम्ही ज्या गोष्टी प्रार्थना करून मागाल त्या आपल्याला मिळाल्यात असा विश्वास ठेवा, आणि त्या तुम्हाला

मिळतील. ^{२५}आणि जेव्हा तुम्ही प्रार्थना करीत उभे असता तेव्हा जर तुमच्या मनात कोणाविरुद्ध काही असेल तर त्याची क्षमा करा; ह्यासाठी की, तुमच्या स्वर्गातील पित्यांनंपण तुम्हाला तुमच्या अपराधांची क्षमा करावी."

^{२६-२७}मग ते यरुशल्लेमला येतात, आणि तो मंदिरातून चालला असता, वरिष्ठ याजक, शास्त्री आणि वडील त्याच्याकडे येतात; ^{२८}आणि त्याला म्हणतात,

"तू कोणत्या अधिकारानं ह्या गोष्टी करतोस? किंवा ह्या गोष्टी करायला कोणी तुला हा अधिकार दिला?"

^{२९}आणि येशू त्यांना म्हणाला,

"मी तुम्हाला एक गोष्ट विचारतो, मला उत्तर द्या, आणि मी ह्या गोष्टी कोणत्या अधिकारानं करतो हे मी तुम्हाला सांगेन. ^{३०}योहानाचा बासिस्मा हा स्वर्गाकडून होता की मनुष्यांकडून? मला उत्तर द्या."

^{३१}तेव्हा ते आपआपल्यात वाद करू लागले व म्हणाले,

"आपण म्हटलं, 'स्वर्गाकडून', तर तो म्हणेल, 'मग तुम्ही त्याच्यावर विश्वास का ठेवला नाही?' ^{३२}पण आपण म्हणावं, 'मनुष्यांकडून' तर - ते लोकांना भीत होते; कारण सर्व जण मानीत की, योहान खरोखर संदेष्टा होता.

^{३३}आणि ते येशूला उत्तर देऊन म्हणतात,

"आम्हाला माहीत नाही."

येशू त्यांना म्हणतो,

"आणि मी ह्या गोष्टी कोणत्या अधिकारानं करतो ते मीपण तुम्हाला सांगत नाही."

१२ आणि तो त्यांच्याशी दाखल्यांद्वारे बोलू लागला,

"एका मनुष्यानं एक द्राक्षमळा लावला. त्याच्या भोवताली कुंपण घातलं, द्राक्षमळ्यासाठी कुंड खोदलं, माळा बांधला, आणि माळ्यांकडे सोपवून दिला; आणि तो दूरदेशी गेला. ^२आणि हंगामात माळ्यांकडून आपल्याला द्राक्षमळ्याच्या फळातून मिळावं म्हणून त्यानं त्या माळ्यांकडे एका दासाला पाठवलं. ^३आणि त्यांनी त्याला धरलं आणि पिटलं आणि रिकामं पाठवलं. ^४तेव्हा त्यानं त्यांच्याकडे पुन्हा दुसऱ्या दासाला पाठवलं; आणि त्यांनी त्याला डोक्यावर जखमी केलं आणि त्याची हेटाळणी केली. ^५तेव्हा त्याने आणखी एकाला पाठवलं; आणि त्यांनी त्याला ठार मारलं; आणि दुसऱ्या पुष्कळाना

तसंच केलं; काहींना पिटलं, काहींना ठार मारलं. ^६अजून त्याच्याजवळ त्याचा प्रिय पुत्र हा एक होता; आणि 'ते माझ्या पुत्राला मान देतील' असं म्हणून त्यानं शेवटी त्याला त्यांच्याकडे पाठवलं. ^७पण ते माळी एकमेकांत म्हणाले, 'हा वारीस आहे; या, आपण ह्याला ठार मारू आणि हे वतन आपलं होईल.' ^८आणि त्यांनी त्याला धरलं, ठार मारलं आणि द्राक्षमळ्यातून बाहेर काढलं. ^९तर द्राक्षमळ्याचा धनी काय करील? तो येईल आणि त्या माळ्यांना नष्ट करील, आणि द्राक्षमळा दुसऱ्यांना देईल.

^{१०}तुम्ही हा शास्त्रलेखही वाचला नाही काय?

'बांधणाऱ्यांनी जो दगाड नाकारला तोच कोपऱ्याचा मुख्य चिरा झाला.

^{११}हे परमेश्वराकडून झाले,

आणि हे आमच्या डोळ्यांना

आश्चर्यकारक आहे.' "

^{१२}आणि ते त्याला धरायला पहात असता ते लोकांना भ्याले; कारण त्याने आपल्याविरुद्ध हा दाखला सांगितला हे त्यांनी ओळखले; आणि त्यांनी त्याला सोडले व ते गेले.

^{१३}आणि त्याला त्याच्या बोलण्यात धरावे म्हणून ते परोश्यांतील व हेरोद्यांतील काही जणांना त्याच्याकडे पाठवतात. ^{१४}आणि ते आल्यावर त्याला म्हणतात,

"गुरू, आम्हाला माहीत आहे की, आपण खरे आहा आणि कोणाची पर्वा करित नाही. कारण आपण माणसांचं बाह्यरूप पाहात नाही, पण देवाचा मार्ग खरेपणानं शिकवता; कैसराला कर देणं योग्य आहे की नाही?

^{१५}आम्ही द्यावा की देऊ नये?"

पण त्याने त्यांचे ढोंग ओळखून त्यांना म्हटले,

"माझी परीक्षा का करता? माझ्याकडे एक दिनार आणा; म्हणजे मला तो बघता येईल."

^{१६}आणि त्यांनी आणला, तेव्हा तो त्यांना म्हणतो,

"हा मुखवटा आणि वरचा लेख कोणाचा आहे?"

ते त्याला म्हणाले,

"कैसराला."

^{१७}तेव्हा येशू त्यांना म्हणाला,

"कैसराला आहे ते कैसराला द्या, आणि देवाचं आहे ते देवाला द्या."

आणि त्यांनी त्याचे फार आश्चर्य केले.

^{१८}त्यानंतर, जे पुनरुत्थान नाही असे म्हणतात, ते सदोकी त्याच्याकडे येतात; आणि त्यांनी त्याला प्रश्न करून म्हटले,

^{१९}"गुरू, मोशेनं आमच्यासाठी लिहिलं आहे की, जर

एखाद्या मनुष्याचा भाऊ मेला आणि त्यानं बायको मागे ठेवली, आणि मूलबाळ ठेवलं नाही, तर त्याच्या भावानं त्याची बायको घ्यावी, आणि आपल्या भावासाठी संतान उभं करावं. ^{२०}आणि सात भाऊ होते; पहिल्यानं बायको आणली, आणि मरतेवेळी संतान मागं ठेवलं नाही.

^{२१}आणि दुसऱ्यानं तिला घेतलं आणि तो मेला; त्यानंदेखील काही संतान मागं ठेवलं नाही. आणि तसंच तिसऱ्यानं, ^{२२}आणि सातांनी संतान मागं ठेवलं नाही. आणि सर्वांत शेवटी ती बाईपण मेली. ^{२३}ती पुनरुत्थानात त्यांच्यातल्या कोणाची बायको होईल? कारण, ती त्या सातांची बायको होती."

^{२४}येशू त्यांना म्हणाला,

"तुम्ही शास्त्रलेख आणि देवाचं सामर्थ्य जाणत नाही,

म्हणून तर तुम्ही चुकत नाही ना? ^{२५}कारण ते मेलेल्यांमधून उठतात तेव्हा लग्न करित नाहीत, किंवा लग्न करून देत नाहीत, पण स्वर्गातील देवदूतांसारखे होतात.

^{२६}पण मेलेल्यांविषयी, म्हणजे ते उठतात हे मोशेच्या पुस्तकातील झुडपाच्या प्रकरणात तुम्ही वाचलेलं नाही काय? देव त्याला कसा म्हणाला, 'मी अब्राहामाचा देव, इसहाकाचा देव आणि याकोबाचा देव आहे'? ^{२७}तो मेलेल्यांचा देव नाही, पण जिवंतांचा देव आहे, म्हणून तुम्ही फार चुकत आहा."

^{२८}आणि शास्त्र्यांतील एक जण पुढे आला; ते वादविवाद करित असताना तो त्यांचे ऐकत होता; आणि त्याने त्यांना बरोबर उत्तर दिले, हे बघून त्याने त्याला विचारले,

"सर्वांत पहिली आज्ञा कोणती?"

^{२९}येशूने उत्तर दिले,

"पहिली ही आहे, 'हे इस्राएला, ऐक, परमेश्वर, आपला देव परमेश्वर एक आहे. ^{३०}आणि तुझा देव परमेश्वर ह्याच्यावर तू आपल्या पूर्ण मनाने, पूर्ण जिवाने, पूर्ण बुद्धीने आणि पूर्ण शक्तीने प्रीती कर.' ^{३१}दुसरी ही आहे, 'तू जशी आपल्यावर तशीच आपल्या शेजाऱ्यावर प्रीती कर.' ह्यापेक्षा आणखी कोणतीच मोठी आज्ञा नाही."

^{३२}आणि तो शास्त्री त्याला म्हणाला,

"बरोबर, गुरू, आपण हे खरं म्हटलं की, तो एक आहे, आणि त्याच्याशिवाय कोणी दुसरा नाही. ^{३३}आणि त्याच्यावर पूर्ण मनानं, पूर्ण बुद्धीनं आणि पूर्ण शक्तीने प्रीती करणं, आणि जशी आपल्यावर तशीच आपल्या शेजाऱ्यावर प्रीती करणं हे सर्व होमार्पणापेक्षा आणि बलिदानापेक्षा अधिक आहे."

^{३४}आणि त्याने समंजसपणाने उत्तर दिले, हे बघून येशूने त्याला म्हटले,

"तू देवाच्या राज्यापासून दूर नाहीस."

आणि तेव्हापासून कोणी त्याला प्रश्न करायला धजला नाही.

^{३५}आणि येशू मंदिरात शिकवीत असताना त्याने त्यांना उत्तर देऊन म्हटले,

"ख्रिस्त दाविदाचा पुत्र आहे असं शास्त्री कसं म्हणतात? ^{३६}दावीद स्वतः पवित्र आत्म्यानं प्रेरित होऊन म्हणाला,

'परमेश्वर माझ्या प्रभूला म्हणाला,
मी तुझे वैरी तुझे पदासन करीपर्यंत
तू माझ्या उजवीकडे बस.'

^{३७}दावीद स्वतः त्याला प्रभू म्हणतो, आणि तो त्याचा पुत्र कुटून?"

आणि विशाल समुदाय त्याचे आनंदाने ऐकत होता.

^{३८}आणि तो आपल्या शिक्षणात त्यांना म्हणाला,

"तुम्ही शास्त्र्यांपासून जपा. त्यांना पायघोळ झग्यांत मिरवणं आवडतं. बाजारात मुजरे घेणं, ^{३९}सभास्थानांत पुढच्या जागा आणि जेवणावळीत वरच्या जागा घेणं आवडतं. ^{४०}ते विधवांची घरं खाऊन टाकतात आणि बहाण्यासाठी लांब प्रार्थना करतात. त्यांना अधिक दोष मिळेल."

^{४१}मग तो भांडारासमोर बसून, लोक भांडारात पैसे कसे टाकीत होते ते पहात होता. पुष्कळ धनवान लोक पुष्कळ टाकीत होते, ^{४२}तेव्हा एक दीन विधवा आली आणि तिने दोन टोल्या टाकल्या; त्यांची एक दमडी होते. ^{४३}आणि त्याने आपल्या शिष्यांना आपल्याकडे बोलावले आणि तो त्यांना म्हणाला,

"मी तुम्हाला सत्य सांगतो, ह्या भांडारात पैसे टाकणाऱ्या सर्वांपेक्षा ह्या दीन विधवेनं अधिक टाकलं.

^{४४}कारण त्या सगळ्यांनी त्यांना अधिक असलेल्यातून टाकलं, पण हिनं तिला कमी असलेल्यातून तिच्याजवळ

असलेलं सगळं टाकलं; तिची सगळी उपजीविका टाकली."

१३ मग तो मंदिरातून बाहेर जात असता त्याच्या शिष्यांतला एक जण त्याला म्हणतो,

"गुरू, बघा, कसले हे दगड, आणि कसल्या ह्या इमारती?"

^१आणि येशू त्याला म्हणाला,

"तू ह्या मोठ्या इमारती पाहतोस ना? इथं पाडला जाणार नाही असा दगडावर दगड राहू दिला जाणार नाही."

^२मग तो मंदिरासमोर जैतुनांच्या डोंगरावर बसला असता पेत्र, याकोब, योहान व अंद्रिया ह्यांनी त्याला एकान्ती विचारले,

^३"आम्हाला सांगा ह्या गोष्टी केव्हा होतील? आणि ह्या सर्व गोष्टी पूर्ण होणार असतील तेव्हा चिन्ह काय होईल?"

^४तेव्हा येशूने आरंभ करून त्यांना म्हटले,

"तुम्हाला कोणी फसवू नये म्हणून जपा. ^५कारण माझ्या नावानं पुष्कळ येतील, आणि म्हणतील, 'मी तो आहे'; आणि पुष्कळांना फसवतील.

^६आणि तुम्ही लढायांविषयी, आणि लढायांच्या अफवा ऐकाल, तेव्हा तुम्ही घाबरू नका; ह्या गोष्टी झाल्या पाहिजेत, पण अजून शेवट नाही. ^७कारण राष्ट्र राष्ट्रावर उठेल आणि राज्य राज्यावर उठेल; आणि जागजागी भूकंप होतील, आणि दुष्काळ उद्भवतील. ह्या गोष्टी यातनांचा प्रारंभ आहेत.

^८पण तुम्ही सावध रहा. कारण तुम्हाला न्यायसभांच्या स्वाधीन करतील; तुम्हाला सभास्थानांत फटके लगावले जातील; आणि तुम्ही माझ्याकरता, अधिकाऱ्यांपुढं आणि राजांपुढं, त्यांना साक्ष व्हायला उभे राहाल. ^९आणि प्रथम, सर्व राष्ट्रांत सुवार्ता गाजवली गेली पाहिजे. ^{१०}पण ते तुम्हाला घेऊन जातील, आणि धरून देतील, तेव्हा आपण काय बोलावं ह्याची अगोदर काळजी करू नका. पण तुम्हाला त्या घटकेस जे दिलं जाईल ते बोला; कारण बोलणारे तुम्ही नाही; पण पवित्र आत्मा बोलणारा आहे.

^{११}ह्यावेळी भाऊ भावाला आणि बाप लेकराला ठार मारायला धरून देईल; आणि लेकरं आपल्या आईबापांवर उठतील, आणि त्यांचा वध करवतील. ^{१२}आणि सगळे

माझ्या नावाकरता तुमचा द्वेष करतील, पण जो शेवटपर्यंत टिकून राहील तोच तारला जाईल.

^{१४}"पण तुम्ही ज्यावेळी ओसाड करणारी अमंगळ गोष्ट नसावी तिथं ठेवलेली बघाल, (वाचणाऱ्याला हे समजावे) त्यावेळी जे यहुदियात असतील त्यांनी डोंगरात पळून जावं. ^{१५}जो धाब्यावर असेल त्यानं घरातून काही घ्यायला खाली येऊ नये किंवा आत जाऊ नये. ^{१६}आणि जो शेतात असेल त्यानं आपला अंगरखा घ्यायला माघारी परत जाऊ नये. ^{१७}पण त्या दिवसांत ज्या गरोदर असतील आणि ज्या अंगावर पाजीत असतील त्यांना हळहळ!

^{१८}"आणि हिवाळ्यात हे होऊ नये म्हणून प्रार्थना करा. ^{१९}कारण देवानं घडविलेल्या सृष्टीच्या प्रारंभापासून अजूनपर्यंत आलं नाही, किंवा येणार नाही, असं संकट त्या दिवसांत येईल. ^{२०}आणि ते दिवस प्रभूनं कमी केले नसते, तर कोणीही देही वाचला नसता. पण, त्यानं ज्यांना निवडलं आहे त्या निवडलेल्यांसाठी त्यानं ते दिवस कमी केले आहेत.

^{२१}"आणि, तेव्हा जर कोणी तुम्हाला म्हणेल, 'बघा, ख्रिस्त इथं आहे' किंवा 'बघा, ख्रिस्त तिथं आहे', तर तुम्ही विश्वास ठेवू नका. ^{२२}कारण खोटे ख्रिस्त आणि खोटे संदेष्टे उपस्थित होतील, आणि, शक्य तर, निवडलेल्यांसदेखील भुलवावं, म्हणून ते चिन्हं आणि अद्भुतं करतील. ^{२३}पण तुम्ही सावध रहा. बघा, मी तुम्हाला सर्व अगोदर सांगितलं आहे.

^{२४}"पण त्या दिवसांत त्या संकटानंतर, सूर्य अंधकारमय होईल, चंद्र आपला प्रकाश देणार नाही; ^{२५}आकाशातून तारे पडतील आणि आकाशातील शक्ती धरधरतील. ^{२६}आणि, मग ते मनुष्याच्या पुत्राला ढगांत मोठ्या पराक्रमानं आणि गौरवानं येताना पाहतील. ^{२७}आणि मग तो देवदूतांना पाठवील, आणि आपल्या निवडलेल्यांना पृथ्वीच्या टोकापासून आकाशाच्या टोकापर्यंत चारी दिशांतून गोळा करील.

^{२८}"आता अंजिराच्या झाडावरून त्याचा दाखला शिका. आता त्याची फांदी टवटवीत होते आणि तिला पानं फुटतात तेव्हा तुम्ही जाणता की, उन्हाळा आहे. ^{२९}त्याचप्रमाणं, ह्या गोष्टी होत आहेत हे तुम्ही बघाल तेव्हा हेही जाणा की, ते जवळ दाराशी आहे. ^{३०}मी तुम्हाला सत्य सांगतो, ह्या सर्व गोष्टी पूर्ण होईपर्यंत ही पिढी नाहीशी होणार नाही. ^{३१}आकाश आणि पृथ्वी नाहीशी होतील पण माझी वचनं नाहीशी होणार नाहीत.

^{३२}"पण त्या दिवसाविषयी किंवा त्या घटकेविषयी पित्याशिवाय कोणीही जाणत नाही; स्वर्गातले देवदूतही जाणत नाहीत किंवा पुत्रही जाणत नाहीत; ^{३३}सावध रहा, जागृत रहा; कारण तो काळ कधी आहे हे तुम्ही जाणत नाही.

^{३४}"हे दूरदेशी जाणार असलेल्या एक मनुष्यासारखं आहे; त्यानं आपलं घर सोडलं तेव्हा आपल्या दासांना अधिकार आणि प्रत्येकाला त्याचं काम देऊन रखवालदाराला जागृत राहायची आज्ञा दिली. ^{३५}म्हणून जागृत रहा; कारण घरधनी केव्हा येईल, संध्याकाळी किंवा सकाळी, हे तुम्ही जाणत नाही. ^{३६}नाहीतर, तो अचानक येईल, आणि त्याला तुम्ही झोपलेले आढळाल; ^{३७}आणि मी जे तुम्हाला सांगतो ते सर्वांना सांगतो, जागृत रहा."

१४ आणि दोन दिवसांनी वल्हांडण, आणि बेखमीर भाकरींचा सण होता; तेव्हा वरिष्ठ याजक व शास्त्री हे त्याला युक्तीने कसे धरावे आणि ठार मारावे हे पहात होते. ^१कारण ते म्हणाले, 'सणात नको; नाहीतर लोकांचा गलबला होईल.'

^२आणि तो बेथानीत, कुष्ठरोगी शिमोन ह्याच्या घरात असता, तेथे भोजनास बसला होता. तेव्हा तेथे एक स्त्री आली; तिच्याजवळ एक, शुद्ध जटामांसीच्या, अतिमोलवान सुवासिक तेलाची अलाबास्र कुपी होती. तिने ती फोडली आणि ते त्याच्या मस्तकावर ओतले. ^३तेव्हा तेथे काहींना राग येऊन ते एकमेकांत म्हणाले,

"ह्या सुवासिक तेलाचा असा नाश का करण्यात आला? ^४कारण हे सुवासिक तेल तीनशेवट दिनांराना विकून गरिबांना देता आलं असतं."

आणि त्यांनी तिच्याविरुद्ध कुरकुर केली. ^५तेव्हा येशू म्हणाला,

"तिला राहू द्या. तुम्ही तिला त्रास का देता? तिनं माझ्यावर एक उचित क्रिया केली आहे. ^६कारण, गरीब तुमच्याबरोबर नेहमी आहेत; आणि तुम्हाला वाटेल तेव्हा त्यांना साह्य करता येईल; पण मी तुमच्याबरोबर नेहमी नसणार. ^७तिला जे काही करता आलं ते तिनं केलं. तिनं माझं शरीर थडग्यात ठेवता यावं म्हणून अगोदर घेऊन, त्याला सुवासिक तेल लावलं. ^८आणि मी तुम्हाला सत्य

सांगतो, साऱ्या जगात, जिथं कुठं, ही सुवार्ता गाजवली जाईल तिथं हेही, जे तिनं केलं आहे ते तिच्या स्मरणार्थ सांगितलं जाईल."

^{१०}आता, बारा जणांतला यहुदा इस्कार्योत हा आपण त्याला वरिष्ठ याजकांच्या हाती द्यावे म्हणून त्यांच्याकडे गेला. ^{११}आणि त्यांनी त्याला पैसे द्यायचे वचन दिले. मग आपण त्याला सोयिस्कर वेळी कसे धरून द्यावे हे तो पाहू लागला.

^{१२}मग, ते जेव्हा वल्हांडणाचा बळी मारीत त्या बेखमीर भाकरींच्या सणाच्या पहिल्या दिवशी त्याचे शिष्य त्याला म्हणतात,

"आपण वल्हांडणाचं भोजन करावं म्हणून आम्ही जाऊन कुठं तयारी करावी अशी आपली इच्छा आहे?"

^{१३}तेव्हा तो आपल्या शिष्यांतून दोघांना पाठवतो आणि त्यांना म्हणतो,

"नगरात जा, तिथं तुम्हाला एक पाण्याचा घडा घेतलेला मनुष्य भेटेल; त्याच्या मागोमाग जा. ^{१४}आणि जिथं तो आत जाईल तिथल्या घरधऱ्याला म्हणा, 'गुरू विचारातात की, मला माझ्या शिष्यांबरोबर वल्हांडणाचं भोजन करायला माझी उतरायची खोली कुठं आहे?' ^{१५}तो स्वतः तुम्हाला एक मोठी, सजवून तयार केलेली, माडीवरची खोली दाखवील. तिथं आपल्यासाठी तयारी करा."

^{१६}मग त्याचे शिष्य बाहेर गेले व नगरात आले; आणि त्याने सांगितले होते तसे त्यांना आढळले. आणि त्यांनी वल्हांडणाची तयारी केली.

^{१७}मग संध्याकाळ झाली तेव्हा तो बारा जणांबरोबर येतो. ^{१८}आणि ते भोजनास बसले असता व जेवत असता येशू म्हणाला,

"मी तुम्हाला सत्य सांगतो, माझ्याबरोबर जेवणारा, तुमच्यातला एक जण मला धरून देईल."

^{१९}तेव्हा ते दुःखित होऊ लागले व एकामागून एक ते त्याला विचारू लागले,

"तो मी आहे काय?"

^{२०}आणि तो त्यांना म्हणाला,

"बारांतला एक जण; तो माझ्याबरोबर थाळीत भिजवीत आहे. ^{२१}कारण मनुष्याचा पुत्र, खरोखर, त्याच्याविषयी लिहिल्याप्रमाणं जात आहे; पण ज्या

कोणाकडून मनुष्याचा पुत्र धरला जाईल त्याला हळहळ! तो मनुष्य जन्मला नसता तर त्याच्यासाठी ते बरं झालं असतं."

^{२२}मग ते जेवत असता त्याने भाकर घेतली आणि आशीर्वाद मागून ती मोडली, आणि त्यांना देऊन म्हटले, "घ्या, खा, हे माझं शरीर आहे."

^{२३}आणि त्याने प्याला घेतला, आणि उपकार मानल्यावर तो त्यांना दिला आणि ते सर्व जण त्यातून प्याले. ^{२४}आणि तो त्यांना म्हणाला,

"हे माझं कराराचं रक्त आहे. हे पुष्कळांसाठी ओतलेलं आहे. ^{२५}मी तुम्हाला सत्य सांगतो, मी देवाच्या राज्यात नवा पिईन त्या दिवसापर्यंत मी ह्यापुढं द्राक्षीचा उपज पिणार नाही."

^{२६}आणि त्यांनी एक गीत गाडल्यावर ते जैतुनांच्या डोंगराकडे निघाले.

^{२७}आणि येशू त्यांना म्हणतो,

"तुम्ही सगळे जण अडखळणार आहा, कारण असं लिहिलं आहे की, 'मी मेंढपाळाला मारीन, आणि मेंढरं पांगतील.' ^{२८}पण मी उठवला जाईन, तेव्हा तुमच्या पुढं गालिलात जाईन."

^{२९}मग पेत्र त्याला म्हणाला,

"सगळे जण जरी अडखळले तरी मी अडखळणार नाही."

^{३०}तेव्हा येशू त्याला म्हणतो,

"मी तुला सत्य सांगतो, आज, ह्या रात्री, कोंबडा दोनदा आरवायच्या आधी तू मला तीनदा नाकारशील."

^{३१}पण तो आणखी भर देऊन म्हणाला,

"मला तुझ्याबरोबर मरावं लागलं तरी मी तुला नाकारणार नाही."

तसेच ते सगळेही म्हणाले.

^{३२}ते गेथशेमाने नावाच्या वाडीत येतात; तेव्हा तो आपल्या शिष्यांना म्हणतो,

"मी प्रार्थना करतो, तोपर्यंत तुम्ही इथं बसा."

^{३३}मग तो पेत्र, याकोब व योहान ह्यांना आपल्याबरोबर घेतो, आणि तो कावरा बावरा व कासावीस होऊ लागला;

^{३४}तेव्हा तो त्यांना म्हणाला,

"माझा जीव फार दुःखित, मरणोन्मुख झाला आहे. इथं थांबा, आणि जागे रहा."

^{३५}आणि तो थोडा पुढे गेला व जमिनीवर पडला आणि शक्य असल्यास, आपल्यापुढून ही घटका निघून जावी म्हणून त्याने प्रार्थना केली. ^{३६}आणि तो म्हणाला,

"अब्बा, बापा, तुला सर्व शक्य आहे. हा प्याला माझ्यापुढून काढ; पण माझी इच्छा आहे ते नको, तर तुझी इच्छा आहे ते होवो."

^{३७}आणि तो येतो, आणि त्याला ते झोपलेले आढळतात. आणि तो पेत्राला म्हणतो,

"शिमोना, झोपतोस काय? तुला घटकाभर जागता आलं नाही? ^{३८}तुम्ही परीक्षेत येऊ नये म्हणून जागे रहा आणि प्रार्थना करा. आत्मा खरोखर उत्सुक आहे, पण देह अशक्त आहे."

^{३९}आणि तो पुन्हा गेला, आणि त्याने तेच शब्द बोलून पुन्हा प्रार्थना केली. ^{४०}मग तो परत आला आणि त्याला ते झोपलेले आढळले; कारण, त्यांचे डोळे जड झाले होते व आपण त्याला काय उत्तर द्यावे हे त्यांना सुचले नाही.

^{४१}मग तिसऱ्या वेळी तो येतो व त्यांना म्हणतो,

"आता झोपा आणि विसावा घ्या. झालं, घटका आली आहे. बघा, मनुष्याचा पुत्र पाप्यांच्या हाती धरून दिला जात आहे. ^{४२}उठा, चला; बघा, मला धरून देणारा जवळ आला आहे."

^{४३}आणि, लगेच, तो बोलत असताच बारा जणांतला यहुदा येतो, आणि वरिष्ठ याजक, शास्त्री आणि वडील ह्यांच्याकडून एक लोकांचा घोळका तरवारी व काठ्या घेऊन त्याच्याबरोबर आला. ^{४४}आणि त्याला धरून देणाऱ्याने त्यांना खूप देऊन म्हटले होते की, 'मी ज्याचं चुंबन घेईन तोच तो आहे. त्याला धरा आणि संभाळून न्या.' ^{४५}आणि तो आल्याबरोबर, लगेच त्याच्याकडे आला आणि म्हणतो,

"रब्बी."

आणि त्याने त्याचे मुके घेतले. ^{४६}तेव्हा त्यांनी त्याच्यावर हात टाकले व त्याला धरले. ^{४७}पण जे लोक जवळ उभे होते त्यांच्यातल्या एकाने आपली तरवार उपसली आणि श्रेष्ठ याजकाच्या दासावर वार करून त्याचा कान कापून टाकला. ^{४८}येशूने त्यांना उत्तर देऊन म्हटले,

"तुम्ही मला धरायला, जणू एखाद्या चोरावर, तरवारी आणि काठ्या घेऊन आलात काय? ^{४९}मी दररोज मंदिरात

शिकवीत असता तुमच्याबरोबर होतो आणि तुम्ही मला धरलं नाही; पण शास्त्रलेख पूर्ण झाले पाहिजेत."

^{५०}मग त्या सगळ्यांनी त्याला सोडले आणि ते पळाले.

^{५१}तेव्हा एक तरुण त्याच्या मागोमाग गेला. त्याने आपल्या उघड्या अंगावर एक तागाचे वस्त्र पांघरले होते. आणि त्यांनी त्याला धरले. ^{५२}पण त्याने ते तागाचे कापड सोडले व तो त्यांच्यापासून उघडा पळाला.

^{५३}आणि त्यांनी येशूला श्रेष्ठ याजकाकडे नेले आणि सर्व वरिष्ठ याजक, वडील व शास्त्री त्याच्याबरोबर तेथे येतात. ^{५४}आणि पेत्र दुरून त्याच्या मागोमाग श्रेष्ठ याजकाच्या वाड्यात येऊन, कामदारांबरोबर बसला होता व आगीजवळ शेकत होता.

^{५५}मग वरिष्ठ याजकांनी व संपूर्ण न्यायसभेने येशूला मरणाची शिक्षा द्यायला त्याच्याविरुद्ध साक्ष मिळवू पाहिली, पण काही मिळेना. ^{५६}कारण पुष्कळ जण त्याच्याविरुद्ध खोटी साक्ष देत होते पण त्यांची साक्ष जुळणारी नव्हती. ^{५७}मग कोणी उभे राहिले व त्याच्याविरुद्ध खोटी साक्ष देऊन म्हणाले,

^{५८}"आम्ही ह्याला असं बोलताना ऐकलं आहे की, 'मी हे, हातांनी बांधलेलं मंदिर मोडीन, आणि हातांनी न बांधलेलं दुसरं मी तीन दिवसांत उभारीन.' "

^{५९}तरी त्यांची ही पण साक्ष जुळणारी नव्हती. ^{६०}तेव्हा श्रेष्ठ याजक मध्यभागी उभा राहिला व त्याने येशूला प्रश्न करून म्हटले,

"तू काहीच उत्तर देत नाहीस? हे काय तुझ्याविरुद्ध साक्ष देत आहेत?"

^{६१}पण तो उगा राहिला व त्याने काहीच उत्तर दिले नाही. पुन्हा श्रेष्ठ याजकाने त्याला प्रश्न करून म्हटले,

"तू काय खिस्त, धन्यवादित एकाचा पुत्र आहेस?"

^{६२}आणि येशू म्हणाला,

"मी आहे, आणि तुम्ही पहाल की, मनुष्याचा पुत्र सामर्थ्याच्या उजवीकडे बसला आहे, आणि आकाशातल्या ढगांबरोबर येत आहे."

^{६३}तेव्हा श्रेष्ठ याजकाने आपली वस्त्रे फाडली आणि तो म्हणतो,

"आपल्याला आणखी साक्षींची काय गरज? ^{६४}तुम्ही हे दुर्भाषण ऐकलंत. तुम्हाला काय वाटतं?"

आणि त्या सर्वांनी त्याला मरणाच्या शिक्षेसाठी पात्र म्हणून दोषी ठरवले. ^{६५}“कित्येक त्याच्यावर थुंकू लागले, आणि त्याचे तोंड झाकून, त्याला बुक्क्या लगावून म्हणू लागले,
"आता भाकीत कर."

आणि कामदारांनी त्याचे चापट्यांनी स्वागत केले.

^{६६}आणि, पेत्र खाली वाड्यात असता, श्रेष्ठ याजकाच्या दासीपैकी एक तेथे येते ^{६७}आणि तिने पेत्राला शेकताना बघून त्याच्याकडे न्याहाळून पाहिले आणि ती त्याला म्हणते,

"तूपण नासरेथकर येशूबरोबर होतास."

^{६८}पण त्याने ते नाकारले व म्हटले,

"तू काय म्हणतेस ते मी जाणत नाही आणि मला समजत नाही."

मग तो बाहेर देवडीत गेला आणि कोंबडा आरवला.

^{६९}आणि त्या दासीने त्याला बघितले तेव्हा जे जवळ उभे होते त्यांना पुन्हा ती म्हणाली,

"हा त्यांच्यातला आहे."

^{७०}आणि त्याने ते पुन्हा नाकारले आणि जे जवळ उभे होते ते पुन्हा, थोड्या वेळाने, पेत्राला म्हणाले,

"तू खरोखर त्यांच्यातला आहेस; कारण तू गालिली आहेस."

^{७१}पण त्याने स्वतःवर शाप उच्चारित शपथ घेऊन म्हटले,

"तुम्ही ज्या माणसाविषयी बोलता त्याला मी ओळखीत नाही."

^{७२}आणि दुसऱ्यांदा कोंबडा आरवला. आणि येशू त्याला बोलला होता की, 'कोंबडा दोनदा आरवायच्या आधी तू मला तीनदा नाकारशील', हे त्याचे वचन पेत्राला आठवले; त्याने ते लावून घेतले आणि तो रडला.

१५ आणि, लगेच, सकाळी वरिष्ठ याजकांनी वडील व शास्त्री ह्यांच्याबरोबर व संपूर्ण न्यायसभेत मसलत केल्यावर येशूला बांधून नेऊन पिलाताच्या स्वाधीन केले.

^१तेव्हा पिलाताने त्याला विचारले,

"तू यहुद्यांचा राजा आहेस काय?"

आणि तो उत्तर देऊन त्याला म्हणतो,

"आपण म्हणता."

^२पण वरिष्ठ याजक त्याच्यावर पुष्कळ आरोप करू लागले. ^३तेव्हा, पुन्हा, पिलाताने त्याला प्रश्न करून म्हटले,

"तू काहीच उत्तर देत नाहीस. बघ, हे तुझ्यावर किती आरोप करित आहेत?"

^४पण येशूने आणखी काही उत्तर दिले नाही; त्यामुळे पिलाताने आश्चर्य केले.

^५आता, ह्या सणात त्यांच्यासाठी तो ते मागतील त्या बंदिवानाला सोडीत असे. ^६आणि त्यांनी बरब्बा नाव दिलेला एक जण, ज्यांनी दंगल केली होती व ज्यांनी खून केला होता त्या लोकांबरोबर बेड्या घालून ठेवलेला होता. ^७तेव्हा लोक पुढे गेले आणि त्यांच्यासाठी तो करित असे ते त्याने करावे म्हणून मागू लागले. ^८पिलाताने त्यांना उत्तर देऊन म्हटले,

"मी तुमच्यासाठी यहुद्यांच्या राजाला सोडावं अशी तुमची इच्छा आहे काय?"

^९कारण त्याला कळले होते की, वरिष्ठ याजकांनी त्याला हेव्याने धरून दिले होते. ^{१०}पण त्याने त्यांच्यासाठी उलट बरब्बाला सोडावे म्हणून वरिष्ठ याजकांनी लोकांना चिथावले. ^{११}पण पिलाताने पुन्हा उत्तर देऊन त्यांना म्हटले,

"तर मग तुम्ही ज्याला यहुद्यांचा राजा म्हणता त्याचं मी काय करू?"

^{१२}तेव्हा ते पुन्हा ओरडले,

"त्याला वधस्तंभावर खिळा."

^{१३}पिलात त्यांना म्हणाला,

"का? त्यानं काय वाईट केलं आहे?"

पण ते आणखीच ओरडले,

"त्याला वधस्तंभावर खिळा."

^{१४}तेव्हा लोकांना संतुष्ट करावे अशी इच्छा धरून पिलाताने त्यांच्यासाठी बरब्बाला सोडले, आणि येशूला फटके मारल्यावर वधस्तंभावर खिळायला सोपवून दिले.

^{१५}तेव्हा शिपाई त्याला वाड्यात म्हणजे प्रोतोर्त्यमात घेऊन गेले; आणि ते सगळी तुकडी एकत्र बोलावतात.

^{१६}तेव्हा ते त्याला एक जांभळा झगा पेहरवतात आणि एक काट्यांचा मुगुट गुंफून तो त्याला घालतात. ^{१७}आणि ते त्याला सलामी देऊ लागले:

"जयजय! यहुद्यांचे राजे!"

^{१८}त्यांनी त्याच्या मस्तकावर वेताने मारले. ते त्याच्या तोंडावर थुंकले; आणि त्यांनी गुडघे टेकून त्याला नमन केले.

^{२०}आणि त्याला चिडवल्यावर त्यांनी त्याच्यावरून जांभळा झगा काढला व त्याला त्याचे कपडे पेहरवले; आणि त्याला वधस्तंभावर खिळायला नेले.

^{२१}तेव्हा शिमोन म्हणून एक कुरेनेकर मनुष्य (अलेक्झांदर व रूफस ह्यांचा बाप) शिवारातून येऊन जवळून जात असता ते त्याला आपल्याबरोबर त्याचा वधस्तंभ घेऊन जायला वेठीस धरतात. ^{२२}ते त्याला गुलगुथा ह्या ठिकाणी आणतात. ह्याचा अर्थ 'कवटीचे ठिकाण' असा आहे. ^{२३}आणि त्यांनी त्याला बोळ मिसळलेला द्राक्षारस प्यायला दिला; पण त्याने तो घेतला नाही.

^{२४}आणि ते त्याला वधस्तंभावर खिळतात; आणि ते त्याचे कपडे, प्रत्येकाने काय घ्यावे म्हणून चिठ्या टाकून, वाटून घेतात. ^{२५}तेव्हा तिसरा तास होता आणि त्यांनी त्याला वधस्तंभावर खिळले. ^{२६}आणि 'यहुद्यांचा राजा' असा, त्याच्यावर केलेला आरोप दाखविणारा, वरचा लेख त्यावर लिहिलेला होता.

^{२७}आणि ते दोन चोरांना त्याच्याबरोबर वधस्तंभावर खिळतात - एकाला त्याच्या उजवीकडे व एकाला त्याच्या डावीकडे. ^{२८-२९}आणि जे जवळून जात होते ते आपली डोकी हलवून त्याची निंदा करून म्हणत,

"अहा! तू मंदिर मोडणाऱ्या, आणि तीन दिवसांत उभारणाऱ्या! ^{३०}स्वतःला वाचव, वधस्तंभावरून खाली ये."

^{३१}त्याचप्रमाणे वरिष्ठ याजकही आपआपल्यात शास्त्र्यांबरोबर त्याची चेष्टा करीत म्हणाले,

"ह्यांनं दुसऱ्यांना वाचवळं, हा स्वतःला वाचवू शकत नाही. ^{३२}हा इस्राएलाचा राजा, ख्रिस्त, ह्यांनं वधस्तंभावरून आता उतरावं, म्हणजे आम्ही बघून विश्वास ठेवू."

आणि ज्यांना त्याच्याबरोबर वधस्तंभावर खिळले होते त्यांनी त्याची निंदा केली.

^{३३}आणि सहावा तास झाला तेव्हा सर्व देशावर अंधार आला; तो नवव्या तासापर्यंत होता ^{३४}आणि नवव्या ताशी येशू मोठ्या आवाजात ओरडला,

"एलोई, एलोई, लमा सबख्थनी?" (म्हणजे माझ्या देवा, माझ्या देवा, तू माझा त्याग का केलास?) ^{३५}तेव्हा जे जवळ उभे होते त्यांच्यातल्या काहींनी हे ऐकून म्हटले,

"बघा, तो एलियाला बोलवीत आहे."

^{३६}आणि एक जण धावत गेला. त्याने एक बोळा* आंबेने भरला आणि एका वेतावर लावून तो त्याला चोखायला दिला; आणि म्हटले,

"राहू द्या. एलिया त्याला उतरायला येतो काय ते आपण बघू."

^{३७}तेव्हा येशू मोठ्या आवाजात ओरडला आणि त्याने प्राण सोडला.

^{३८}आणि पवित्र स्थानातला पडदा वरपासून खालपर्यंत फाटून दुभंगला.

^{३९}आणि त्याने अशा प्रकारे प्राण सोडला हे बघून त्याच्यापुढे उभ्या असलेल्या शतपतीने म्हटले,

"हा खरोखर देवाचा पुत्र होता."

^{४०}आणि स्त्रियाही दुरून पहात होत्या; त्यांच्यात मगदाली मरिया, आणि धाकटा याकोब व योसे ह्यांची आई मरिया, आणि सलोमे ह्या होत्या. ^{४१}(तो गालिल्यात असतानाही त्या त्याच्या मागोमाग जात व त्याची सेवा करीत.) आणि त्याच्याबरोबर यरुशलेमला वर आलेल्या दुसऱ्या पुष्कळ स्त्रिया होत्या.

^{४२}आणि आता संध्याकाळ झाली तेव्हा, तो तयारीचा दिवस, म्हणजे शब्बाथाच्या आधीचा दिवस असल्यामुळे ^{४३}न्यायसभेचा एक प्रतिष्ठित सभासद तेथे आला; तोही स्वतः देवाच्या राज्याची प्रतीक्षा करीत होता. त्याने धैर्य केले, तो पिलाताकडे गेला व त्याने येशूचे शरीर मागितले. ^{४४}तेव्हा तो ह्याअगोदर मेला असेल ह्याचे पिलाताने आश्चर्य केले; आणि त्याने शतपतीला बोलवून विचारले की, त्याला मरून आता काही वेळ झाला आहे काय? ^{४५}आणि त्याला ते शतपतीकडून समजल्यावर त्याने योसेफाला शव दिले. ^{४६}त्याने एक तागाचे वस्त्र विकत घेतले; आणि त्याने त्याला खाली काढून त्या तागाच्या वस्त्रात गुंडाळले व त्याला एका खडकात खोदलेल्या थड्यात ठेवले; आणि थड्याच्या दारावर एक शिळा लोटली. ^{४७}आणि त्याला कोठे ठेवले हे मगदाली मरिया व योसेची आई मरिया ह्यांनी पाहिले.

१६ आणि, शब्बाथ पूर्ण झाल्यावर, मगदाली मरिया, योसेची आई मरिया आणि सलोमे

* बोळा=स्पंज

ह्यांनी त्याला तिकडे जाऊन लावायला सुगंधी द्रव्ये विकत घेतली; ^१आणि त्या आठवड्याच्या पहिल्या दिवशी, अगदी सकाळी, सूर्य उगवतेवेळी थडग्याकडे येतात. ^२त्या आपआपल्यात म्हणत होत्या,

"आपल्यासाठी थडग्याच्या दारावरून शिळा कोण लोटील?"

^३आणि त्या वर पाहतात तो त्यांना दिसले की, शिळा मागे लोटलेली आहे. कारण ती फार मोठी होती. ^४आणि त्या थडग्यात गेल्या तेव्हा त्यांनी उजव्या बाजूस, एक शुभ्र पायघोळ झगा घातलेला तरुण मनुष्य बसलेला बघितला आणि त्या घाबरल्या.

^५तेव्हा तो त्यांना म्हणतो,

"घाबरू नका. ज्या नासरेथकर येशूला वधस्तंभावर खिळलं होतं त्याला तुम्ही शोधता! तो उठला आहे. तो इथं नाही. त्याला जिथं ठेवलं होतं ती जागा बघा. ^६पण जा, त्याच्या शिष्यांना आणि पेत्राला सांगा की, तो तुमच्या पुढं गालिलात जात आहे. त्यानं तुम्हाला सांगितल्याप्रमाणं तुम्ही त्याला तिथं पहाल."

^७तेव्हा त्या बाहेर आल्या आणि थडग्यापुढून पळाल्या; कारण भयाने व आश्चर्याने त्यांना ग्रासले होते कारण त्या भ्याल्या होत्या.

परिशिष्ट [^१तो आठवड्याच्या पहिल्या दिवशी, सकाळी, जेव्हा पुन्हा उठला तेव्हा प्रथम मगदाली मरियेला प्रगट झाला. त्याने हिच्यामधून सात भुते काढली होती. ^२ती गेली आणि तिने जे त्याच्याबरोबर आले होते ते

शोक करीत व रडत असता त्यांना सांगितले. ^३आणि तो जिवंत आहे व तिला दिसला होता, हे ऐकून त्यांनी विश्वास ठेवला नाही. ^४आणि ह्यानंतर त्यांच्यातले दोघे जण शिवारात जात असता, तो त्यांना ते चालले असता, वेगळ्या स्वरूपात प्रगट झाला. ^५ते गेले आणि त्यांनी इतरांना सांगितले, त्यांनी त्यांच्यावरही विश्वास ठेवला नाही. ^६आणि त्यानंतर तो अकरा जणांना, ते भोजनास बसले असता प्रगट झाला. आणि त्याने त्यांच्या अविश्वासावरून व त्यांच्या मनाच्या कठिणपणावरून त्यांना दोष दिला. कारण ज्यांनी त्याला, तो उठल्यानंतर, पाहिले होते त्यांच्यावर त्यांनी विश्वास ठेवला नव्हता. ^७आणि तो त्यांना म्हणाला,

"तुम्ही सर्व जगात जा आणि सर्व सृष्टीला सुवार्ता सांगा. ^८जो विश्वास ठेवतो आणि बाप्तिस्मा घेतो तो तारला जाईल. पण जो विश्वास ठेवणार नाही तो दोषी ठरेल. ^९आणि, विश्वास ठेवणाऱ्यांबरोबर ही चिन्हं मागोमाग जातील. ते माझ्या नावानं भुतं काढतील; ते नव्या भाषांत बोलतील. ^{१०}ते साप उचलतील; आणि ते जर काही प्राणनाशक प्याले तर ते त्यांना बाधणार नाही. ते आज्ञ्यांवर हात ठेवतील आणि ते बरे होतील."

^{११}मग अशा प्रकारे, प्रभू येशू त्यांच्याबरोबर बोलल्यानंतर वर आकाशात घेतला गेला आणि देवाच्या उजवीकडे बसला. ^{१२}आणि ते बाहेर गेले व त्यांनी सर्वत्र घोषणा केली; आणि प्रभू येशू त्यांच्याबरोबर कार्य करीत होता आणि मागोमाग होणाऱ्या चिन्हांद्वारे वचन प्रस्थापित करीत होता.]